

RECULL DE PREMSA

CAP DE SETMANA

17/06/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
14/06/13	Situació actual iperspectives deb refugiats / EL TRIANGLE	6	1
15/06/13	EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES AL COL·LEGI DE PERIODISTES / DIARI DE GIRONA	7	1
16/06/13	S'EXPOSEN LES FOTOS PRESENTADES ALS PREMIS CARLES RAHOLA / EL PUNT AVUI (GIRONA)	8	1
17/06/13	EL SILENCI TRENCAT DE 'EL HERALDO' / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	9	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
15/06/13	LA PLANTILLA DE TV3 ES RESERVA 40 DIES PER FER ATURADES / ARA	11	1
15/06/13	PRISA RECIBE UN PRÉSTAMO DE 80 MILLONES PARA PODER SOBREVIVIR / EL ECONOMISTA	12	1
15/06/13	CORREA CREA EL DELITO DE "LINCHAMIENTO MEDIÁTICO" PARA CONTROLAR A LA PRENSA / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	13	1
15/06/13	LA BARBA DELS GRECS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	14	1
15/06/13	CARTA DE AJUSTE EN LA TV PÚBLICA, POR J. A. GUNDÍN / LA RAZON	15	1
15/06/13	JORNADA A LLEIDA AMB PERIODISTES SOBRE LES FORCES ARMADES / SEGRE	16	1
15/06/13	BOICOT A 'ELS MATINS' DE T 3 / DIARI DE TARRAGONA	17	1
15/06/13	LOS TRABAJADORES DE TV3 CONVOCAN HUELGAS PARCIALES EN HORARIO DE MÁXIMA AUDIENCIA DURANTE 40 DÍAS / LA RAZON (ED. CATALUNYA)	18	1
15/06/13	GARZÓN PIERDE SU DEMANDA CONTRA JIMÉNEZ LOSANTOS / LA GACETA DE LOS NEGOCIOS	19	1
15/06/13	LOS BANCOS SOCORREN A PRISA / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	20	1
15/06/13	EL FUTUR DEL PERIODISME / ARA	21	1
16/06/13	ANA ROSA QUINTANA / ABC (XL SEMANAL)	22	7

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
16/06/13	ELIZABETH SÁNCHEZ: "COSTA COMENÇAR, PERÒ QUAN TENS LES IDEES CLARES NOMÉS CAL SABER ON VOLS ARRIBAR" / ARA (ARA TU)	29	4
16/06/13	L'ERO A TV3 ARRIBA DESPRÉS DE REBRE 3.300 MILIONS DES DEL 2006 / REGIO 7	33	1
16/06/13	EL 9 TORNA A CASA, PEP COLLELLDEMONT / EL PUNT AVUI	34	1
16/06/13	UN PERIODISTA ACUSA ELS MOSSOS D'AGRESSIÓ / ARA	35	1
16/06/13	EL MÓN'BIG DATA' / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	36	1
16/06/13	UN PERIODISTA DETINGUT ACUSA ELS MOSSOS DE LESIONS / EL PUNT AVUI	37	1
16/06/13	LA INMIGRACIÓN Y EL LENGUAJE, TOMÀS DELCLÓS / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	38	2
16/06/13	«CONYET» NO FA LA MÉS MÍNIMA GRÀCIA, EVA PERUGA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	40	1
16/06/13	COPS DE PORTA A TV3 I LA MÀGIA DEL DORAEMON / ARA	41	1
16/06/13	LOS 'MOSSOS' DETIENEN Y GOLPEAN A UN PERIODISTA DESPUÉS DE UN ALTERCADO EN CIUTAT VELLA / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	42	1
16/06/13	UN PERIODISTA I ELS MOSSOS S'ACUSEN D'AGRESSIONS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	43	1
16/06/13	CATALUNYA RÀDIO CELEBRA ELS 30 ANYS AMB UNA FESTA REIVINDICATIVA / ARA	44	1
16/06/13	'EL MUNDO' I L'ABC' COQUETEGEN AMB LA CRIMINALITZACIÓ DE MAS / ARA	45	1
16/06/13	PERIODISTES EN PERILL D'EXTINCIÓ / REGIO 7	46	1
16/06/13	LEY NEFASTA PARA LA DEMOCRACIA / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	47	1
16/06/13	PREMIS DE L'ARCA DE NOÈ / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	48	1
16/06/13	UN PERIODISTA I ELS MOSSOS S'ACUSEN RECÍPROCAMENT D'AGRESSIONS / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	49	1
17/06/13	EUROPA TRIPLICA EN 8 ANYS ELS CANALS INFANTILS / ARA	50	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
17/06/13	EL «BABY BOOM» DE LOS CANALES DE TELEVISIÓN INFANTILES / ABC (EDICION NACIONAL)	51	1
17/06/13	JUANMA ROMERO: "LAS PYMES NO SABEN DE QUÉ SIRVE SALIR EN LOS MEDIOS" / EL ECONOMISTA (ED. LUNES) ECONOMIA REAL	52	1
17/06/13	OLIGOPLIO Y ESPIONAJE / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	53	1
17/06/13	EL PERIODISME, CADA COP MÉS "PERILLÓS" A HONDURES / ARA	54	1
17/06/13	DENÚNCIES CREUADES ENTRE ELS MOSSOS I UN PERIODISTA / DIARI DE GIRONA	55	1
17/06/13	QUEIXES A TVE SOBRE CONTINGUTS DE L'HORARI INFANTIL / EL PUNT AVUI	56	1
17/06/13	ACORD D'ANTENA 3 AMB WARNER PER A SÈRIES I PEL·LÍCULES / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	57	1
17/06/13	VOLEN EXPLICACIONS PER LA DETENCIÓ D'UN PERIODISTA / EL PUNT AVUI	58	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Agenda

ESDEVENIMENTS DESTACATS

«Situació actual i perspectives dels refugiats»

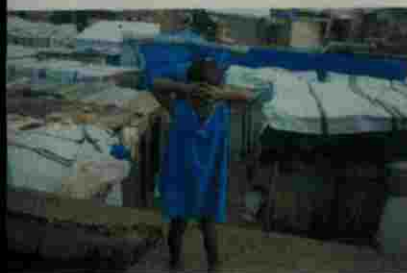
Només el 2012, 15 milions de persones van haver d'abandonar els seus països fugint de la guerra, la persecució per motius polítics, religiosos o ètnics, o per la seva pertinença a un determinat grup social. D'aquesta quantitat, una part va ser la població siriana, que ha hagut de sortir de casa seva com a conseqüència d'un conflicte que ja ha provocat 80.000 víctimes en els últims tres anys. La Re-

pública Democràtica del Congo (RDC), Corea del Nord, Mali i Sudan són altres dels punts calents pel que fa a desplaçats per conflictes, a banda de Costa d'Ivori, d'on unes 200.000 persones van haver de fugir-ne. D'aquest contingent, l'Agència per als Refugiats de les Nacions Unides (ACNUR) assegura que un 80% corresponen a infants, dones, gent gran i altres col·lectius considerats de risc o que necessiten especial protecció. Amb motiu del 20è aniversari del Dia mundial de les persones refugiades, diverses entitats que treballen per garantir una acollida justa als refugiats i el respecte pels seus drets fonamentals tenen previst organitzar diversos actes. Un d'ells s'ha convocat la vigília, dia 19, al Col·legi de Periodistes, on Joan Reventós (delegat català de l'ACNUR), Antoni Lluch Rovira (portaveu d'ACSAR) i dos joves refugiats a l'Estat espanyol parlaran sobre la situació d'aquest contingent. ▲

CONFERÈNCIA «SITUACIÓ ACTUAL I PERSPECTIVES DELS REFUGIATS»

Dia: Dimarts, 19 de juny
Hora: A les 19h.
Lloc: Sala d'actes del Col·legi de Periodistes - Rambla de Catalunya, 10 - BARCELONA

«Haití, 34 segons després»

El 12 de gener de 2010, Haití va patir un devastador terratrèmol de magnitud 7,3 a l'escala de Richter. Una gran part de la capital (Port-au-Prince) va quedar destruïda o molt afectada, i segons les Nacions Unides, el nombre de morts va arribar a desenes de milers, que es va incrementar fins als 150.000 amb el pas dels mesos. Aquest drama queda recollit en l'exposició «Haití, 34 segons després», on s'evoa l'esforç de la població haitiana i de les organitzacions no governamentals per fer front a l'emergència humanitària causada pel terratrèmol que va afectar especialment les

zones més poblades d'aquest país del Carib. L'exposició mostra fotografies dels reporters Emilio Morenatti (primer premi Fotopress 2009) i de Marta Ramoneda (beca Fotopress 2009), els quals donen a conèixer el dia a dia dels haitians uns mesos després de la catàstrofe, així com documentals d'Oriol Gisbert, amb testimonis que relaten les seves experiències. També inclou un mòdul interactiu amb el qual el visitant viurà la sensació de pèrdua de tot i d'emergència. L'objectiu de l'exposició és donar a conèixer l'esperit de superació de la població haitiana, així com el paper dels diferents implicats en l'emergència humanitària i en la reconstrucció del país. Durant la inauguració, la cantant Kati Dadá oferirà una mostra del repertori tradicional haitià. ▲

EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES «HAÏTÍ, 34 SEGONS DESPRÉS»

Dia: Dissabte, 15 de juny. Fins a la fi de ma
Hora: A partir de les 10h.
Lloc: Centre Cultural Fundació «La Caixa» - Rafael Capdevila, 1 - TARRAGONA

CONCERT 15 DE JUNY

21 H - Sant Vicent Raspeig - ALACANT
Concert de les formacions de rock i fusió La Caixa de Gel, Mugroman i Orxata. Dins dels actes commemoratius del col·lectiu La Cívica, en suport a Escola Valenciana, que es dedica a promoure la llengua valenciana en l'ensenyament.

PASSI DOCUMENTAL 17 DE JUNY

19.30 H - Còrsega, 299 - BARCELONA
Projecció del documental «1.533 Km. hasta casa. Los héroes de Miramar», de Laureano Clavero, que narra el cas de vuit joves excombatents de l'exèrcit argentí que fa 30 anys van ser enviats a la Guerra de les Malvines.

CONFERÈNCIA 18 DE JUNY

20 H - Moro Zeit, 6 - VALÈNCIA
Conferència «Ciutat sostenible i ciutadania», a càrrec de l'urbanista i paisatgista francès François Grether, autor del concepte de «ciutats transformades», que ha aplicat a Lille, Marsella, Nantes i Lió, entre d'altres ciutats.

COL·LOQUI 19 DE JUNY

19 H - Montalegre, 5 - BARCELONA
Col·loqui «La síndrome de Down: una història de cromosomes». A càrrec de Susana de la Luna, professora de recerca ICREA al Centre de Regulació Genòmica de Barcelona. Presentat per l'escriptor Josep Maria Espinàs.

DEBAT 19 DE JUNY

18.30 H - Av. Companys, 7 - TARRAGONA
Debat «Com tractar els celiacs», a càrrec d'especialistes que analitzen la intolerància al gluten, una proteïna que forma part de molts cereals. Explicaran quins aliments són els més adients per a les persones que estan afectades.

TAULA RODONA 22 DE JUNY

19 H - C/ Tallada - Cavallers - LLEIDA
Taula rodona «Els feminismes i les teories queer. Similituds i diferències en la lluita antipatriarcal» a càrrec d'un membre de Broi Bord i una membre de Gatamula. Organitzat per Arran, L'Ocell Negre, CUP i SEPC-UdL.

TERTÚLIA 22 DE JUNY

12 H - Antoni Maura, 4 - CASTELLÓ
Conversa amb l'escriptor i periodista Joan Francesc Mira, que dissertarà al voltant de la idea «En un món fet de nacions». Dins del cicle Vermuts literaris, organitzats per la delegació de Castelló de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC).

COMUNICACIÓ

Exposició de fotografies al Col·legi de Periodistes

GIRONA | DdC

■ El Col·legi de Periodistes de Girona ha inaugurat l'exposició de fotografies *Disset mirades a dotze mesos. Fotografies presentades a la quarà edició dels Premis Carles Rahola de Comunicació Local*. La mostra ofereix un recorregut per alguns dels fets que van ser notícia els anys 2011 i 2012, captades pels fotoperiodistes gironins.

FOTOGRAFIA

S'exposen les fotos presentades als premis Carles Rahola

J.C.L.
GIRONA

El Col·legi de Periodistes de Girona és la seu de l'exposició *Disset mirades a dotze mesos*, que recull un centenar d'imatges presentades a la quarta edició dels premis Carles Rahola

de comunicació local. La mostra, que ja és oberta, es pot visitar fins al 31 de juliol a la seu del col·legi situada al carrer Nou del Teatre, 1, 2n 1a de Girona.

En total hi ha 103 fotografies que recullen alguns dels fets més destacats que es van publicar als mit-

jans en el període comprès entre la tercera i la quarta edició dels premis. El foc que va arrasar l'Empordà l'estiu passat ha estat, sens dubte, el protagonista destacat, amb imatges colpidores com les que van captar tant la sèrie guanyadora (*Gràcies, Josep!*,

de Joan Castro) com la sèrie finalista (*Impotència*, de Lluís Serrat). Completa la mostra un ampli ventall de temes.

Disset mirades a dotze mesos es pot visitar de dilluns a divendres (de 10 a 13 h) i també els dimecres a la tarda (de 16 a 19 h). ■

La inauguració de l'exposició, amb el guanyador de la sèrie gràfica, Joan Castro, en primer terme ■ PERE DURAN

Gil Toll narra la vida del diari
madrileny de propietat catalana
tancat pel triomf de Franco

El silenci trencat de 'El Heraldo'

PEDRO VALLÍN
Madrid

"Oiga pollo, a dormir se va al Ate-neo", crida un capatàs a un linotipista endormiscat sobre la màquina. És el primer pla sonor del cinema espanyol, el començament d'*El misterio de la Puerta del Sol*, de Francisco Elías, protagonitzada per Juan de Orduña i rodada als tallers d'*El Heraldo de Madrid*. Aquest diari madrileny, més aviat d'esquerres, va ser propietat durant 17 anys dels germans Manuel i Joan Busquets, proveïdors de tinta que se'n van fer càrrec el 1922, quan aquest no va poder encarar els deutes. Va ser un diari important, fins i tot el més notable del país –va arribar a tirar mig milió d'exemplars, xifra avui impensable– durant els anys de la II República i la Guerra Civil, i tanmateix, la seva història s'havia oblidat fins que l'ha rescatat el periodista de TV3 Gil Toll, al llibre *Heraldo de Madrid: tinta catalana para la II República española* (Editorial Renacimiento).

Potser atenent l'evident deute històric –quan Franco va assolir

Madrid el 1939, va tancar *El Heraldo* i a la seva seu va fundar el *Diario Madrid*– la Fundació Diario Madrid va acollir la setmana passada la presentació del treball de Toll, amb tota la solemnitat que la cita exigia: amb la presència de l'historiador José Álvarez Junco, l'autor del llibre i els periodistes de *La Vanguardia* Enric Juliana (director adjunt i delegat del diari a Madrid) i Carmen del Riego, presidenta de l'Associació de la Premsa de Madrid, i officiant com a mestre de cerimònies el periodista Miguel Ángel Aguilar, vicepresident d'aquesta fundació.

"L'arribada dels germans Busquets a la propietat d'*El Heraldo* indica l'interès de la societat civil catalana del 1922 per tenir una posició rellevant en la vida política de la resta d'Espanya", explicava Aguilar abans de recordar que l'avui celeberrim Manuel Chaves Nogales –a la reaparició estel·lar del qual va al·ludir després Enric Juliana– va deixar en aquestes pàgines els senyals del seu talent.

Del Riego va subratllar la vin-

Imatge de la pel·lícula *El misterio de la Puerta del Sol*, rodada en part a *El Heraldo de Madrid*

Franco va tancar el diari el 1939, i després els seus acòlits el van qualificar de "separatista, catalanista i roig"

culació estreta entre *El Heraldo* –i els seus periodistes– i l'APM i va donar detalls de la seva indagació en els titulars d'aquell rotatiu creant l'inquietant miratge del bucle històric: "L'ensenyament a

Catalunya no dependrà de l'Estat", va llegir en un titular de fa 80 anys. També va llegir un judici d'unes dècades després, allò que el franquisme pensava d'*El Heraldo*: "Separatista, catalanista, va coadjuvar a la radicalitat de l'Espanya roja". Tot això.

Álvarez Junco va inscriure el diari en la tradició del sud d'Europa, "premsa que ha fet caure governs, que ha format governs", per contrast amb la tradició anglosaxona, i va parlar de la seva funció orgànica: "Crear la cultura nacional, la cultural oficial".

Juliana va subratllar dues virtuts del llibre –matèries sobre les quals sovint es passa de puntetes en aquestes cites–, està molt ben editat, i està molt ben escrit, i va inscriure el treball de Toll en la tradició, de recuperació del paper del periodisme a l'Espanya del XX, en la línia de Chaves Nogales, Gaziol o Josep Pla.

L'autor va tancar l'acte amb una citació d'un periodista, Pedro Montoliu en aquest cas, com si volgués curar-se en salut: "El meu llibre no és història és periodisme històric".●

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

MITJANS PÚBLICS

La plantilla de TV3 es reserva 40 dies per fer aturades

La CCMA creu que si es fa vaga durant tot el període perdrà 5 milions d'euros més

Catalunya Ràdio compleix anys en un dels seus pitjors moments. Amb un ERO sobre la taula de la CCMA, els treballadors organitzen un aniversari "reivindicatiu" i l'emissora només una programació especial.

A. GUTIÉRREZ / J. CALLARISSA

BARCELONA. Els treballadors de TV3 han reservat del 25 de juny al 4 d'agost, entre les 8 del matí i les 11 de la nit, per poder fer vaga si així s'aprova en assemblea. Un membre del comitè d'empresa explicava a aquest diari que és "difícil però no impossible" que finalment s'acabi fent una aturada durant tots aquests 40 dies i ho supeditava al que votin per majoria qualificada els treballadors (probablement després de Sant Joan).

Aquesta setmana està previst que l'empresa entregui al departament de Treball l'ERO que preveu acomiadar fins a un màxim de 312 treballadors de TV3 i Catalunya Ràdio. Això suposarà l'inici dels 30 dies que són preceptius per negociar entre les parts: el mateix dia que es presenti l'empresa té l'obligació de convocar els representants dels treballadors. La plantilla de TV3 i Catalunya Ràdio, a més, ha denunciat la CCMA perquè ha seguit aplicant el 5% de descompte voluntari del sou durant el 2013, tot i que expirava el 31 de desembre del 2012. Aquesta rebaixa de salari és addicional a la pèrdua d'una paga extra.

La Corporació emetia ahir un comunicat en què "expressa el respecte més absolut al dret de vaga", però critica la mesura i defensa que "informar i oferir una programació de qualitat als ciutadans és la millor manera de defensar el model de servei públic". Calcula que si la vaga afecta l'horari de màxima audiència durant quaranta dies "tindria conseqüències extremament negatives per a les audiències, amb una pèr-

dua estimada de prop d'un 60% de quota". Ho tradueix en euros: fins a cinc milions menys de facturació, si finalment la vaga abraça tot el període convocat. I inclou una frase que pot ser llegida en to d'advertència: "La pèrdua de lideratge i, consegüentment, la d'ingressos publicitaris agreujarien les dificultats econòmiques que la CCMA intenta resoldre amb les mesures d'optimització de recursos". El comunicat acaba amb una apel·lació al diàleg, perquè "farà possible trobar els consensos necessaris i arribar a acords que permetin preservar el màxim nombre dels llocs de treball".

Justament unes hores abans, els treballadors van voler visualitzar el seu descontentament per l'absència de diàleg de l'empresa. Hi havia prevista des de feia dies una reunió de la taula negociadora del conveni, a la qual els representants de la plantilla van acudir per visibilitzar que l'empresa va explicar que havia trencat negociacions a través d'una nota de premsa enviada als mitjans en comptes de comunicar-ho al comitè.

Posteriorment a aquesta acció, un grup de treballadors es va adreçar al plató on s'estava emetent en directe *Els matins* de TV3 i van picar-hi a la porta, de manera audible per a l'audiència. "Els espectadors d'*Els matins* deuen sentir en aquest moment uns cops de porta i uns cops de botzina", va explicar als espectadors Helena Garcia Melero. "Són els treballadors d'aquesta casa que protesten per l'ERO que afecta Televisió de Catalunya. Nosaltres anem tirant endavant amb el programa, per bé que amb unes certes dificultats per escoltar-nos".

A més, dilluns els representants del personal entregaran al Parlament les més de 76.000 firmes en suport de la seva causa que han recollit les últimes setmanes arreu del territori. —

REIVINDICACIÓ DE LA PLANTILLA

Un grup de treballadors de TV3 van ocupar ahir la sala on s'havia de reunir la comissió negociadora del conveni amb cartells contra l'ERO. Els representants de l'empresa no hi van assistir, perquè han donat per trencada la negociació. COMITÈ TVC

Protesta
Un grup de treballadors van boicotejar 'Els matins' donant cops a la porta del plató

Catalunya Ràdio arriba dividida als trenta anys

Catalunya Ràdio compleix trenta anys el 20 de juny i ho fa sense que l'empresa hagi convocat una festa en què caps, treballadors i audiència es puguin aplegar. Fins al moment, l'únic que hi ha previst és una programació especial per al dijous 20 de juny. Després de l'ERO que va anunciar dimecres la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), calia esperar que no es propiciaria una festa així. Per això, els únics que celebraran aquesta efemèride seran els oients. Dijous cada programa dedicarà una estona a recordar que la cadena porta trenta anys en marxa. A més, veus de professionals que van treballar fa anys a la cadena tornaran a sonar en entrevistes en què se'ls preguntarà sobre el seu pas per l'emissora. En relació amb l'aniversari, al gener i febrer a alumnes de 4t i 5è de primària els

van fer xerrades sobre la ràdio pública en què es van fer declaracions que es poden recuperar a la web. Aquest estiu el programa del matí també es fixarà cada dia en un any de l'emissora per recordar moments anecdòtics i notícies importants que s'han donat.

Els treballadors de la pública, per la seva banda, han organitzat la seva festa "reivindicativa". Avui, al Centre Tradicionari de Gràcia, a Barcelona, commemoren el naixement de l'emissora. Volen defensar "un model de ràdio pública de qualitat, plural i rigorosa". Per fer-ho, comptaran amb les cares més conegudes de la programació actual, amb presentadors que ja hi han passat i amb col·laboradors habituals. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals no té previst celebrar cap acte de reconeixement a la trajectòria de la ràdio.

Prisa recibe un préstamo de 80 millones para poder sobrevivir

Cebrián convoca a 60 directivos de El País a una reunión para tomar medidas

Á.S./R.E.M. MADRID.

La banca sale al rescate de Prisa. Las entidades financieras han lanzado un salvavidas al grupo que preside Juan Luis Cebrián en forma de línea de liquidez de 80 millones de euros. El préstamo se enmarca en las negociaciones para refinanciar su deuda financiera, que el grupo espera poder tener materializada "en las próximas semanas", según ha informado a la CNMV.

El grupo ha presentado este viernes a la totalidad de sus acreedores financieros una propuesta de reestructuración de su deuda financiera de más de 3.004 millones que vence entre 2013 y 2015. Sólo en 2014 tiene que pagar 1.282 millones de euros del crédito sindicado que le dio la banca para comprar Digital +. Según ha indicado Prisa, cuenta ya con el apoyo de un grupo de acreedores representativos de un 72,9 por ciento del total de la deuda financiera. En este sentido, desde la compañía explicaron que se puede tardar más tiempo en conseguir el visto bueno de los bancos rescatados, como los de Portugal, pero hay confianza.

La compañía espera obtener "el apoyo unánime a la misma y que se pueda materializar en las próximas semanas". Además, ha informado que en el contexto del referido proceso de refinanciación, "determinados bancos han aportado al grupo una nueva línea de liquidez" por importe de hasta 80 millones. Una inyección que le permite sobrevivir hasta que consiga cerrar la refi-

nanciación y le libera de las tensiones de tesorería que le impedía afrontar todas sus obligaciones, como pagar puntualmente a los clubes de fútbol a los que ha comprado los derechos de imagen.

El objetivo de la refinanciación es otorgar liquidez adicional a la compañía, extender los vencimientos de la deuda financiera sindicada y bilateral de Prisa, ajustándola a la evolución esperada del negocio y dotándola de mayor flexibilidad, según ha indicado el grupo. El acuerdo puede incluir la venta de algunos activos como Canal +, aunque todavía no hay nada cerrado.

El consejero delegado de Prisa, Fernando Abril-Martorell, anunció durante la presentación de los resultados trimestrales que el grupo estaba negociando con los bancos para reestructurar su deuda. Durante la junta de accionistas celebrada en junio de 2012, Abril-Martorell presentó un plan para reducir la deuda neta del grupo en 650 millones en dos años, que incluía la entrada en su capital de La Caixa,

Juan Luis Cebrián, presidente de Prisa. N.MARTÍN

Banco Santander y HSBC, mediante la conversión de parte de su deuda en acciones, por 334 millones.

Cónclave en 'El País'

Según adelantó ayer el portal *Ecoteuve*, el presidente de Prisa, Juan Luis Cebrián, ha convocado un encuentro, con comida incluida, para

uno sesenta directivos de El País. Al frente de la misma estarán el presidente del grupo Prisa, Juan Luis Cebrián, y el consejero delegado, Fernando Abril Martorell, según ha sabido *Ecoteuve* pero se desconoce el orden del día de la reunión. La convocatoria ha despertado los rumores entre los trabajadores de *El País*. Un nuevo ERE, recortes salariales o un cambio en el modelo de negocio del periódico son algunos de los asuntos que temen puedan tratarse.

La convocatoria ha sido enviada a todos los directivos: desde los jefes de sección hasta Javier Moreno, director de *El País*. Uno de los temas que se podrían tratar en esta reunión es la creación de un muro de pago para algunos contenidos de Internet.

Polanco compró acciones del grupo pese a su delicada situación

El vicepresidente de Prisa, Jose Manuel Polanco, compró 360.000 acciones del grupo audiovisual tres días antes de que saltaran las primeras informaciones sobre la buena marcha del proceso de refinanciación de la deuda de 3.058 millones. En concreto, el 23 de mayo el vicepresidente adquirió 160.000 títulos a 0,15 euros y repitió la operación al día siguiente, 24 de mayo, cuando se hizo con otras 160.000 acciones también a 0,15 euros.

Correa crea el delito de “linchamiento mediático” para controlar a la prensa

La nueva Ley de Comunicación establece un órgano fiscalizador de contenidos

LUIS MEDINA
 Quito

La abrumadora mayoría parlamentaria del Gobierno de Rafael Correa aprobó ayer la Ley de Comunicación, un polémico proyecto que llevaba cuatro años madurando y que ha desatado las críticas tanto de la oposición como de organismos internacionales, hasta el punto de recibir el apodo de *ley mordaza* por el control que impone a los medios de comunicación privados. Mauro Andino, el diputado oficialista que se encargó de impulsar el proyecto de ley, dijo ayer que ninguna norma ha sido tan discutida como esta. “De hoy en adelante, la palabra ya es de todos”, dijo Andino.

Los artículos más controvertidos de la Ley de Comunicación son el 26 y el 55. El primero, según consta en el archivo final de la ley, crea el delito de “linchamiento mediático”. Esta figura queda definida como la “difusión de información que, de manera directa o a través de terceros, sea producida de forma concertada y publicada reiterativamente a través de uno o más medios de comunicación con el propósito de desprestigiar a una persona natural o jurídica o reducir su credibilidad pública”.

El presidente de Ecuador, Rafael Correa, en una inauguración en Quito en mayo. / GARY GRANJA (REUTERS)

Según Mary Verduga, diputada de Alianza País, con este delito se pretende evitar que los periodistas afecten la dignidad de las personas. El paradigma que esgrime el Gobierno es el caso de María Augusta Calle, diputada de su partido, que sufrió un “linchamiento mediático” —palabras del propio Correa— por parte de la “prensa mercantilista”, que la acusó de vínculos con las Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia (FARC).

La pena por este delito es pedir disculpas “en el medio o medios de comunicación, en días

distintos, en el mismo espacio, programas, secciones, tantas veces como fue publicada la información lesiva al prestigio o la credibilidad de las personas afectadas”, dice la ley. Esto, “sin perjuicio de que los autores de la infracción respondan por la comisión de delitos y/o por los da-

ños causados y por su reparación integral”.

La ley también prevé la creación de una Superintendencia de la Información y Comunicación. Esta funcionará como un “organismo técnico de vigilancia, auditoría, intervención y control, con capacidad sancionadora, de administración descentralizada, con personalidad jurídica, patrimonio propio y autonomía administrativa, presupuestaria y organizativa; que cuenta con amplias atribuciones para hacer cumplir la normativa de regulación de la Información y Comunicación”.

El encargado de esta cartera

La oposición de Ecuador habla de “defunción de la libre expresión”

es nombrado por un consejo asesor entre candidatos presentados por el presidente. No solo podrá aplicar las sanciones a los medios de comunicación, sino también “requerir a los ciudadanos, instituciones y actores relacionados a la comunicación información sobre sí mismos que fuere necesaria para el cumplimiento de sus atribuciones”.

La opinión de la oposición la resumió ayer el asambleísta Andrés Páez, que escribió en Twitter: “Hoy en la Asamblea Nacional se firma el acta de defunción de la libertad de expresión. Vamos camino a la consolidación de un régimen fascista”.

LA VIABILITAT ECONÒMICA DE LES AUTONÒMIQUES

La barba dels grecs

El tancament de la radiotelevisió pública grega alerta les teles públiques espanyoles **Els ERO** que s'estudien en tres ens sumen una xifra de treballadors similar al de l'ERT hel·lenica

JUAN CARLOS ROSADO
MADRID

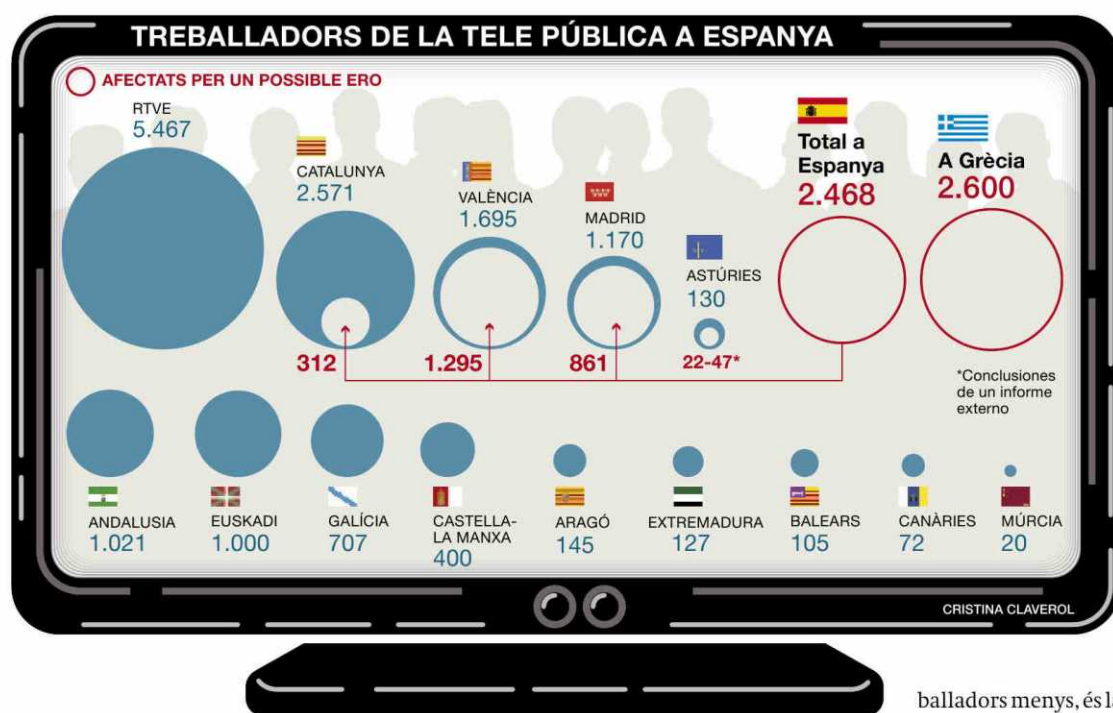
Quan vegis la barba del veí grec pelar, posa la teva a remullar. Una cosa així deuen estar pensant les 13 cadenes autonòmiques després del sorprenent tancament de la radiotelevisió pública grega, que ha fet saltar pels aires el sacrosant principi d'inviolabilitat de les televisions estatals. Si la realitat ha demostrat que tota una cadena pública europea com l'hel·lenica pot ser suprimida de la nit al dia, resulta lògic que a les modestes radiotelevisions dependents de les autonomies s'hagin posat a tremolar.

Tots els Governos autonòmics, sense excepció, han pres els últims temps mesures dràstiques per evitar que l'huracà financer les acabi arrasant. L'última a enfilarse al carro dels podadors de plantilles ha estat la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que ha anunciat un ERO (expedient de regulació d'ocupació) que afectarà 312 treballadors.

El 75% de la plantilla

Xifra discreta si es compara amb els 1.295 que pensa acomiadar la RTV de València (Canal 9) i els 861 (inclosos 32 temporals) afectats per l'ERO de Telemadrid. En els dos casos, la tisorada suposa suprimir les tres quartes parts de les plantilles, cosa que obligarà a contractar fora molts continguts com a pas previ a la privatització del servei. De fet, el Govern valencià ja l'ha anunciat sense embuts, mentre que els seus col·legues madrilenys encara no la descarten.

Als acomiadats de Telemadrid els queda almenys el consol que el Tribunal Superior de Justícia ha declara-

Telemadrid i la Radiotelevisió de València plantegen acomiadar el 75% de la plantilla

rat improcedent el seu ERO per falta de justificació de les causes al·legades per l'empresa. La sentència, recorreguda per les dues parts davant el Suprem, obliga Telemadrid a readmetre els treballadors o abonar-los 45 dies per any treballat. Alguna compensació així desitjarien els 260 acomiadats per la RTV de Múrcia, que ha convertit la seva programació en un desert de reposicions i informatius. El Govern murcià segueix el model canari d'externalització de continguts, pioner en la mesura d'adjudicar els serveis informatius al millor postor en subhasta pública. La iniciativa de Televisió Canària s'ha traduït en l'acomiadament de 20 empleats. Una xifra semblant, entre 22 i 47 tre-

balladors menys, és la que estudia el Govern d'Astúries en un informe (que encara no és un ERO).

Però el que dispararia la xifra d'acomiadaments a les televisions públiques seria l'aplicació d'un ERO a RTVE. La corporació i els sindicats mantenen aquests dies unes negociacions sobre el conveni col·lectiu que, si no arriben a bon port, amenacen de rebaixar la plantilla de 5.467 treballadors.

Com a solució, el president de l'Acadèmia de la Televisió, Manuel Campo Vidal, va proposar dijous passat una «reinvençió» de les televisions autonòmiques amb ajust d'estructures i pressupostos, però també amb una nova oferta: «Sobren continguts tradicionals i falten nous estils narratius i informatius». ■

VUELTAS DE TUERCA

Carta de ajuste en la TV pública

J. A. Gundín

Los periodistas quisieramos invadir Polonia cada vez que un gobierno descarga el hacha sobre una televisión pública, ya sea para cercenar parte de la plantilla, ya para darle cerrojazo. Lo juzgamos una tropelía inaceptable, un ataque alevoso contra la libertad de expresión y un tajo a los derechos ciudadanos. Por qué no nos indignamos de igual manera cuando se cierra, se recorta o se expropia una televi-

sión privada es un enigma insondable como un agujero negro. Esta semana toca indignación. El cierre por las bravas de la televisión griega ha soliviantado al gremio de forma tan unánime que no habría sido mayor si lo derribado hubiera sido el Partenon y el honor de Sócrates al mismo tiempo. Como si un país que ha hecho de las ruinas una de las bellas artes no tuviera derecho a una televisión pública ruinosa. Lo malo de las unanimidades corporativas, tan confortables como hipócritas, es que el contribuyente queda desasistido, sin que nadie valore sus impuestos ni defienda sus intereses.

El caso de la televisión griega no es diferente al de las 13 cadenas autonómicas de España. Todas ellas comparten los mismos defectos estructurales y parecidos vicios de funcionamiento. Sus presupuestos, que ya eran estratosféricos en tiempos de bonanza, resultan obscenos en época de penuria: en 2012 ascendieron a 1.400 millones de euros. En algunas comunidades, como Cataluña, la comparación del gasto es sencillamente escandalosa: TV3 costó a los catalanes 400 millones el mismo año en que Artur Mas

recortó 200 en Educación y 700 en Sanidad. El ejemplo puede ampliarse a Andalucía (220 millones), País Vasco (162 millones), Valencia (155 millones) o Galicia (117 millones); Madrid, antes del ERE, engullía 132 millones de euros. Los ciudadanos tienen derecho a saber cuánto les cuestan las televisiones públicas y qué proporción guarda con el gasto educativo o sanitario. Es lícito y aun conveniente defender el servicio público y vertebrador de las televisiones, pero no a cualquier precio. No hay excusa ni razón para que no sean gestionadas con criterios de eficiencia, de la misma forma que no hay explicación a que cuesten tres veces más que las privadas, salvo porque se hayan convertido en entes burocráticos destinados a enchufar amigos, parientes y compañeros de partido o sindicato. Es la televisión pública la que debe servir y ser útil al ciudadano, no a la inversa. Por lo demás, asegurar

Los presupuestos y gastos de muchas cadenas autonómicas son obscenos

que la libertad de expresión depende de que exista una televisión pública es una generalización estúpida: no hay televisión más pública que la de Cuba, la de Irán o la de Corea del Norte, países donde éste artículo estaría prohibido.

Jornada a Lleida amb periodistes sobre les forces armades

La subdelegació de Defensa a Lleida va celebrar ahir la segona edició de la jornada amb periodistes sobre el coneixement de les forces armades, que va in-

cloure dos xerrades sobre el reservisme voluntari i la tasca espanyola en la reconstrucció de l'Afganistan, així com un debat. En la jornada, presentada pel co-

ronel Pablo Martínez, subdelegat de Defensa a Lleida, hi van participar nou periodistes de diferents mitjans i personal de la subdelegació.

ARA

Boicot a 'Els Matins' de TV3

Els treballadors de TV3 fent soroll fora del plató on s'emetia 'Els Matins' FOTO: ARA

«Un nombrós grup de treballadors de TV3 s'ha concentrat aquest dimecres al matí, cap a les 11.00, davant de les portes del plató 2 de TV3, des del qual s'estava emetent el programa *Els matins*, i ha començat a fer soroll amb l'objectiu de mostrar el seu descontentament amb l'ERO anunciat dimecres per la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) i que preveu acomiadar 312 persones de la televisió i la ràdio pública catalanes.

El soroll de la protesta s'ha sentit perfectament per televisió, tot i que el programa va

continuar amb normalitat. Això sí, la presentadora, Helena Garcia Melero, s'ha referit als sorolls que se sentien dins del plató poc després que comencessin: «Els espectadors de *Els Matins* deuen sentir en aquest moment uns cops de porta i uns cops de botzina. Són els treballadors d'aquesta casa que protesten per l'ERO que afecta Televisió de Catalunya. Nosaltres anem seguint endavant amb el programa, per bé que amb unes certes dificultats per escoltar-nos», va dir Melero, la conductora del programa».

Los trabajadores de TV3 convocan huelgas parciales en horario de máxima audiencia durante 40 días

C. S.

BARCELONA- La respuesta al ERE de 312 trabajadores en la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) no se ha hecho esperar. Los trabajadores de TV3 han presentado en la conselleria de Trabajo la convocatoria de huelgas parciales del

25 de junio al 4 de agosto. Los periodos de huelga, que variarían según el día, ocuparían la franja de ocho de la mañana a once de la noche. Es decir, durante 40 días, en algún momento de esta franja dejarían de emitir su programación normal.

La dirección de la CCMA respondió ayer con un comunicado

en que, a pesar de respetar el derecho a huelga, lamentaba que se propusiese una medida que «pone en riesgo» la finalidad de los medios públicos de informar y ofrecer una programación de calidad. «Estas paradas tendrían un consecuencias extremadamente negativas, con una estimación de pérdidas de hasta el 60 por

ciento de cuota de pantalla», afirmaron desde la CCMA. Su gran preocupación, añadían, era perder el liderazgo consolidado de la cadena.

Catalunya Ràdio responde

Por su parte, los trabajadores de Catalunya Ràdio tienen convocado un acto reivindicativo hoy a las doce de la mañana en el Centre Artesà Tradicionàrius. Con la presencia de sus presentadores estrella, trabajadores, colaboradores y antiguos nombres clave de la cadena, el acto servirá también para celebrar el 30 aniversario de la cadena bajo el lema, «sin medios públicos no hay democracia».

Garzón pierde su demanda contra Jiménez Losantos

El Tribunal Supremo ha desestimado el recurso que presentó el ex juez de la Audiencia Nacional Baltasar Garzón contra el periodista Federico Jiménez Losantos por intromisión en su derecho al honor al entender que, si bien el periodista utilizó acusaciones "graves", estas no sobrepasaron el límite del

menosprecio personal y deben ser valoradas en un contexto de "contienda pública de notables diferencias" entre las partes, en el que la prevalencia de la libertad de expresión se encuentra reforzada.

Así lo sostiene el Alto Tribunal en una sentencia en la que se rechaza el recurso que el ex juez inter-

puso contra la resolución emitida en 2008 por la Audiencia Provincial en la que se confirmaba la desestimación de las demandas cruzadas que anteriormente habían emitido ambos.

Losantos denunció en un principio al magistrado por los juicios de valor "denigrantes" y las opiniones "infamantes" sobre su actuación informativa y profesional que había emitido en su libro *Un mundo sin miedo*, mientras que Garzón demandó al locutor de radio por la campaña "difamatoria" con "innúmerables acusaciones falsas" que había realizado contra él a través de los medios de comunicación.

Los bancos socorren a Prisa

Logra 80 millones gracias al Santander, Caixabank y HSBC

M. V. / M. R. / Madrid

Prisa sigue tratando de ganar tiempo para poder cumplir con su plan de refinanciación. El grupo de medios de comunicación comunicó ayer, a última hora de la tarde, a la CNMV que ha recibido una nueva línea de liquidez por importe de

hasta 80 millones de euros en el marco de las negociaciones para re-financiar su deuda financiera. Aunque la compañía evitó desvelar qué bancos han participado en esta línea de crédito, fuentes financieras aseguraron a este diario que este crédito puente ha sido concedido

por el Banco Santander, Caixabank y HSBC, sus principales acreedores.

Tras recibir este crédito, el grupo aseguró que «en las próximas semanas», espera poder tener «materializada» la refinanciación de su deuda, que ronda los 3.100 millones de euros. Además, tratará de

hacerlo con la «unanimidad» de sus acreedores. Precisamente ayer, Prisa presentó a sus acreedores una propuesta para reestructurar su deuda financiera que cuenta con el apoyo de un grupo que representan el 72,9% del importe, entre ellos el fondo Cerberus.

Según el grupo, el objetivo de ese plan es dotar de liquidez adicional a la compañía y extender los vencimientos de su abultada deuda sindicada y bilateral, para ajustarla a la evolución esperada del negocio.

El futur del periodisme

Gran part dels directors de mitjans de comunicació, dia rere dia es veuen obligats a fer reduccions de plantilla. Mentre molts professionals reflexionen sobre la profunda crisi en la qual està immers el periodisme, jo, com a estudiant i futura periodista, també em plantejo el meu futur en aquesta professió.

I les meves conclusions sempre són les mateixes, i és que el periodisme mai havia sigut tan important com ho és actualment. En una societat desconfiada i amb poca transparència del poder, l'accés a una informació rigorosa es converteix en el principal objectiu de moltes persones. La crisi ha afectat de manera dramàtica tots els sectors. No se'n salva cap. No obstant, en el cas del periodisme ens trobem amb una de les peces claus de control de l'exercici del poder. La supervivència del periodisme contribueix indubtablement a la supervivència de la democràcia.

Ara més que mai, el futur del periodisme està a fer bon periodisme, a ser transparent i oferir a la societat la confiança que no ha trobat en la classe política ni en una gran quantitat d'institucions.

22 MAGAZINE En portada

ARQ

ANA ROSA QUINTANA

"SOY UNA CHICA DE
BARRIO Y, CUANDO ME
ENFADO, ME SALE. ¡SOY CAPAZ
DE DARLE UN CABEZAZO
A ALGUIEN!"

★ ★ ★ ★ ★

Desde hace nueve años, esta mujer domina con puño de hierro las mañanas televisivas. Y una temporada más, está a punto de irse de vacaciones liderando el ránking de los magacines matinales. ¿Cómo lo ha logrado? ¿Ha sido todo a base de tesón o hay algo más?

Ella nos da las claves en su entrevista más íntima y personal. **POR VIRGINIA DRAKE /**

FOTOGRAFÍAS: ANTÓN GOIRI

D

e nuevo es la líder absoluta de las mañanas en televisión. La temporada pasada, Susanna Griso (Antena 3) le pisó los talones e incluso llegó a superarla en audiencia en algunos momentos. Pero esta, Ana Rosa, de 57 años, ha vuelto por sus fueros, y su programa en Telecinco ha batido un nuevo récord: se ha convertido en el magacín diario más longevo de la televisión española.

★ ★ ★ ★ ★

Llega puntual a nuestra cita, rodeada de una corte de colaboradores: chófer, asistente personal, director de arte, estilista, maquilladora, encargada de prensa... Entre ellos, complicidad total.

XL Semanal. Nueve años en la cima. ¿Suerte o habilidad?

Ana Rosa Quintana. Tengo suerte, pero la suerte te tiene que pillar trabajando. Yo he conseguido esto currándomelo, levantándome a las cinco y media de la mañana y teniendo un equipo que se deja la piel y la vida por mí.

XL. ¿Va siempre tan acompañada a todas partes?

A.R.Q. Yo no les pido que me acompañen. Lo hacen porque se entretienen y porque creo que me quieren. Llevan muchos años conmigo y formamos algo parecido a una familia. Hoy, al salir de la tele, me han acompañado a comprar un regalito que tenía que hacer, nos hemos tomado un sandwichito...

XL. ¿Le dicen lo que piensan o le ríen las gracias?

A.R.Q. Nunca tendría gente que me hiciera la pelota; el que lo consiente está muerto. Al revés, hay días que pienso que yo soy la única a la que todo el mundo regaña. En este programa he tenido tres directores y los tres te pueden decir que yo soy absolutamente respetuosa con sus decisiones.

EE ¡Hasta ahí podíamos llegar!

XL. Así que la 'reina de la tele' es una bien mandada.

A.R.Q. A mí, eso de la 'reina' no me gusta nada. No me gustan las monarquías y menos las absolutas. Estás mientras el público quiere. La televisión es así. Llevamos nueve años seguidos... ¡y hasta que el cuerpo aguante!

XL. ¿Nunca ha tenido tentación de dejar el programa?

A.R.Q. Sí, todas las mañanas a las seis menos cuarto, cuando suena el despertador [se ríe]. Pero me dura hasta que me ducho. Cuando llego a la redacción, ya estoy como una moto.

XL. En su vida profesional ha habido dos momentos en los que recibió sonadas críticas: cuando publicó el libro *Sabor a hiel* y la acusaron de plagio y, no hace mucho, cuando la mujer de Santiago del Valle declaró en su programa que su marido había matado a Mari Luz Cortés y la acusaron de malas prácticas.

A.R.Q. No se quedaron cortas las críticas en esta segunda ocasión [irónica], pero los tribunales nos dieron la razón. Y te voy a decir una cosa: el público es muy listo, nunca se equivoca, y nos refrendó.

XL. Y, como la mejor defensa es atacar, usted sentenció: «Con el tiempo, me darán el Pulitzer por esa entrevista».

A.R.Q. Es que esa entrevista se merece un premio; no a mí, a Patricia Pardo, que fue quien la hizo. Si la llega a hacer otro periodista en otro medio, hubiera sido un bombazo.

XL. Tiene por norma no responder a quien la ataca. ►

«SOY PERIODISTA»

«Entrevistaría al diablo si se me pusiera delante». La periodista, en su primer trabajo radiofónico, en Radio 80.

^ BODA Y FUGA

Ana Rosa y Alfonso Rojo se casaron en 1983. Poco después se fueron a Nueva York, donde ella trabajó como corresponsal de la COPE y de la revista *Tiempo*.

^ LA MATERNIDAD

«Mi hijo mayor fue al Liceo Francés porque creo que las nuevas generaciones deben dominar los idiomas». En la imagen, con su hijo Álvaro en 1997.

"ALFONSO ROJO ES EL PADRE DE MI HIJO MAYOR"
 «Nos separamos hace 25 años. La primera tertulia a la que vino fue la mía, en un momento en que él lo estaba pasando mal. ¡Y lo he convertido en una estrella!».

^ A TELEVISION PARA SIEMPRE

«Trabajar en la tele parece que tiene menos valor». A ella volvió en 1994 para presentar *Veredicto*, con el exjuez Diego Rosas Hidalgo.

^ PRIMER NOBEL

En Barajas, con Gabriel García Márquez cuando se dirigía a Estocolmo en 1982. Fue su primer Nobel.

26 MAGAZINE En portada

ENTRE SEVILLA Y MADRID

«Juan es el hombre de mi vida porque lo quiero. Y punto». La periodista y el empresario se casaron en 2004 y ese año nació su pareja de gemelos, Juan y Jaime.

A.R.Q. No creo que sea por la audiencia, creo que es porque yo soy un poco *outsider*; no estoy en ningún grupo mediático, no participo en cenáculos y no estoy cercana a ningún partido político. Al final, cuando tú eres independiente y pasa algo, te dan por todas partes.

XL. ¿Cómo han sido sus relaciones con Moncloa?

A.R.Q. No las he tenido. Soy de las pocas personas que nunca ha estado en la Moncloa. Nunca he cenado allí ni con Felipe ni con Aznar ni con Zapatero ni con Rajoy. Nunca me han invitado.

XL. De Moncloa no, pero ¿recibe consignas dentro de la cadena?

A.R.Q. No, ninguna. Cuando ha habido momentos complicados, Vasile se ha fiado mucho de mi criterio.

XL. ¿A lo mejor es que se autocensura?

A.R.Q. Posiblemente, ¿quién no? Intento no hacer daño a nadie.

XL. Paolo Vasile, cuando le renovó el contrato por tres años más, dijo en rueda de prensa que estaba muy contento con usted «porque nunca toca los cojones».

A.R.Q. ¡Ja, ja, ja! ¡Me dejó flipada! Pero es verdad, yo soy muy poco de dar la lata, no subo a verlo cada diez minutos para bobadas; pero cuando tengo que defender algo, lo defiendo hasta las últimas consecuencias. Pero solo con cosas importantes, no con chorradas.

XL. Hay quien cree que uno vale por la calidad de los enemigos que tiene. ¿Se ha granjeado muchos y buenos?

A.R.Q. No me consta, pero supongo que sí. Muchas veces

A.R.Q. Es un error, sobre todo si el que te ataca tiene menos audiencia que tú. No le vas a hacer el juego, ¿no? Sería de tontos caer en eso.

XL. ¿Usted es incombustible? ¿Cómo se mantiene arriba después de serios reveses?

A.R.Q. Levantándote al día siguiente y haciendo tu trabajo, no hay más fórmula. Pero es que, además, yo no soy melodramática y asumo que estoy cara al público y que me pueden dar. Pero, en mi caso, uno tiene la sensación de que hay alguien que está deseando que me vaya mal.

XL. ¡Eso es de cajón cuando se es líder de audiencia!

tienes enemigos por el mero hecho de existir. Hay gente a la que le gustaría que no existiera o que me fuera, claro.

XL. Hemos visto recientemente cómo los anunciantes hicieron el boicot a un programa líder de audiencia en el que se entrevistó a la madre del Cuco, La noria, hasta el punto de que tuvo que desaparecer por falta de publicidad.

A.R.Q. Me pareció absolutamente injusto, dirigido y manipulado. La madre del Cuco ni siquiera estaba imputada. Yo he visto hace poco en televisión a una señora que estaba imputada y defendía a un asesino que estaba en la cárcel y nadie ha dicho nada. A Telecinco se la trata especialmente mal.

XL. ¿Cuanto más morbo, más audiencia?

A.R.Q. No es verdad, eso no es verdad [rotunda].

XL. Ha dicho: «Entrevistaría al mismísimo diablo si se me pusiera delante».

A.R.Q. Y tú, y cualquier periodista.

XL. A lo mejor hay diablos que no merecen ni un minuto de cobertura televisiva.

A.R.Q. Yo he visto entrevistas a etarras con las manos manchadas de sangre. Lo que no puedes es alterar la realidad, provocar algo que no existe para tener una noticia. Nosotros contamos lo que ocurre.

XL. ¿Entrevistaría a un miembro de ETA?

A.R.Q. Mmmm... No lo sé, posiblemente sí. Yo soy periodista e intento contar las cosas que ocurren y la mitad de las cosas que cuento no me gustan.

XL. ¿Y transmitiría un escrache a un político en directo? Y estoy pensando en el que se le hizo, y se televisó en directo, a Soraya Sáenz de Santamaría.

A.R.Q. Lo que no haría sería citarme con la gente que va a hacer el escrache para televisarlo. Pero, si mi cámara está donde se está produciendo un tumulto, lo haría.

XL. Pero los cámaras no se encuentran los escraches de casualidad; se anuncian para que vayan las cámaras.

A.R.Q. Lo que no puede ser es que ellos te pidan que mandes una cámara porque van a hacer un escrache y tú lo aceptes. Lo que no podemos es dejar que nos utilicen.

XL. Reconozca que incorporar a su exmarido [Alfonso Rojo] a la tertulia de su programa tiene su punto...

A.R.Q. Bueno... Alfonso ya es como si fuera un primo hermano mío. Hace 25 años que nos separamos. Tengo una buena relación y, en un momento determinado, le venía bien. Por supuesto conté con Juan, porque era lo sensato, y Juan me

dijo que Alfonso era el padre de mi hijo y que, si en ese momento le venía bien, no tenía ningún inconveniente. ¡Y mira, lo he convertido en una estrella!

XL. ¿Cuántas personas dependen de usted?

A.R.Q. Hemos llegado a tener 300 en nómina. En este momento debe de haber unas 130. Solo en mi programa trabajan 50.

XL. De su 'factoría' han salido famosos varios profesionales: Jaime Cantizano, Antonio Hidalgo, Màxim Huerta, Jorge Javier Vázquez, Belén Esteban, María Patiño...

A.R.Q. Tengo buen ojo y no siempre es fácil entender que la gente tiene que seguir su camino y crecer sola.

XL. ¿Por qué se fue Belén Esteban de su programa?

A.R.Q. Supongo que por dinero, ya que no se paga lo mismo una colaboración semanal que un programa diario de tarde; también habíamos cubierto una etapa y ella iba a tener más protagonismo y más futuro profesional.

XL. Un futuro que la ha llevado a una situación en la que muchos temían por su salud y algunos incluso por su vida. Usted le lanzó un mensaje en el que se ofrecía a ayudarla.

A.R.Q. Lo hice porque la vi mal; sin embargo, ahora la he visto mucho mejor en unas fotos.

XL. ¿Es la definición más exacta del 'muñeco roto'?

A.R.Q. Yo creo que Belén es una superviviente y se sabe reinventar. Todo el mundo tenemos baches y se superan.

XL. Hay programas que llevan a sus colaboradores al límite, hasta el punto de que más de uno reconoce que en algún momento ha pensado en quitarse la vida. ¿Esto no raya lo inmoral por parte de las cadenas o de las productoras?

A.R.Q. No he reparado en eso, pero cuando dicen que han pensado quitarse de enmedio no es más que una forma de expresar que están tocando fondo. El que se quiere suicidar no lo anuncia.

XL. Pero es fácil tocar fondo con las presiones que tienen.

A.R.Q. Hay gente que toca fondo, sí. No es mi caso. Yo, gracias a Dios, tengo mucha fuerza emocional.

XL. Tenemos un amigo común que dice que cada día está «más joven y más forrada».

A.R.Q. Pues mira, lo que estoy cada día es con más gente a mi cargo. Y ¿más joven? ¡Pues sí!, y eso que no me he operado. ►

"NO HE CENADO
EN LA MONCLOA
NI CON FELIPE NI
CON AZNAR
NI CON
ZAPATERO NI
CON RAJOY. SOY
UNA 'OUTSIDER'.
POR ESO ME
DAN POR TODAS
PARTES"

★ ★ ★ ★ ★

"NUNCA
ME HE OPERADO.
ME DA MIEDO.
¿Y SI QUEDO
PEOR? ¿Y SI
ME PASA ALGO
SOLO POR
UNA CUESTIÓN
ESTÉTICA?"

★ ★ ★ ★ ★

28 MAGAZINE En portada

XL. ¿De nada?

A.R.Q. ¡De nada!

XL. Bueno, algunas cosas le han crecido en proporción diferente...

A.R.Q. Esto es así, con los años van creciendo. He pasado de la talla 85 a la 95 [risas].

XL. Un día dijo que no pasaba por el quirófano porque a Paolo Vasile no le gustan las mujeres operadas.

A.R.Q. Y porque me da miedo. Además, creo que estoy bien y me gusta lo natural. ¿Y si me opero y quedo peor? ¿Y si me pasa algo? No deja de ser un riesgo solo por una cuestión estética. Hay que saber envejecer.

XL. Además del programa de televisión, es imagen de una revista que lleva su nombre, AR. Sus lectoras estarán atacadas, porque con los años la única que no envejece es la mujer de su portada: usted... ¿Larga vida al Photoshop?

A.R.Q. ¡Oye, oye! Entiendo que insistas porque parece que esto sorprende a la gente. Pero las portadas de la revista no están retocadas. Un día voy a llamar a un notario.

XL. ¡No va a colar!

A.R.Q. Vamos a ver... En este tipo de fotos, como las que hemos hecho hoy para esta entrevista, es fundamental el fotógrafo, la luz y la Virgen de Lourdes; es decir que te peinen, que te maquillen. Tu vienes con la cara lavada y, después de un rato, es como si hubieras pasado por Lourdes [se ríe].

XL. También asombró a media España cuando tuvo un par de gemelos a los 48 años. ¿Está disfrutando más esta segunda maternidad?

A.R.Q. Es que no es lo mismo tener un hijo y criarlo en soledad que cuando cuentas con un padre que ejerce muchísimo. Juan los lleva al cole siempre que está y él es quien más se ocupa de las tutorías y de esas cosas.

XL. Ha dicho: «Juan es el hombre de mi vida porque no me ata».

A.R.Q. Juan es el hombre de mi vida porque le quiero, punto. Luego te siguen preguntando y digo esas cosas. Llevamos 15 años juntos y aún nos vamos a cenar solos y tenemos conversación. ¿Has visto la cantidad de parejas que no se dirigen la palabra? Eso es porque no se quieren, y lo fundamental para estar juntos es quererse, hablar, compartir y reírse.

"¿QUE SI
ENTREVISTARÍA
A UN ETARRA? SÍ,
POSIBLEMENTE.
SOY PERIODISTA
Y CUENTO LO
QUE OCURRE,
AUNQUE NO ME
GUSTE"

★ ★ ★ ★ ★

"A MÍ ESO
DE LA 'REINA' DE
LAS MAÑANAS
NO ME GUSTA
NADA. NO
ME GUSTAN LAS
MONARQUÍAS
Y MENOS LAS
ABSOLUTAS.
LLEVO NUEVE
AÑOS... ¡Y HASTA
QUE EL CUERPO
AGUANTE!"

★ ★ ★ ★ ★

XL. Están los tiempos para pocas risas, aunque a usted le vaya muy bien...

A.R.Q. Con la productora se sufre, como con todas las empresas. Entró en ella capital europeo, pero sigo manteniendo el 30 por ciento de todas las acciones. Soy presidenta del consejo y consejera delegada.

XL. Además de otras inversiones inmobiliarias, tiene casa en Madrid, en Sevilla, en Sotogrande con la Jet... ¿Le faltaba la casa en el campo rodeada de olivos?

A.R.Q. Todo esto es muy exagerado; es un campito pequeño en Extremadura, con tres olivos. Cuando tienes niños pequeños, has vivido siempre en Madrid y eres una chica de barrio, lo que te hace ilusión es que tus hijos vean los cambios de las estaciones, cómo se cultiva una lechuga...

XL. ¿Esto de la chica de barrio lo dice en presente?

A.R.Q. Sí, sí. Yo sigo siendo una chica de barrio. He aprendido, me fijo, pero dentro de mí sigue habiendo una chica de barrio y de vez en cuando me sale el barrio [risas].

XL. ¿Cómo es esto?

A.R.Q. Pues, por ejemplo, cuando me enfado, me sale el barrio... Y puedo dar un cabezazo si hace falta.

XL. ¡Vamos!, que le sale el bicho que lleva dentro...

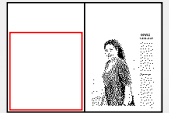
A.R.Q. No, no, no. La cosa castiza, de barrio de Madrid.

XL. ¿Es religiosa?

A.R.Q. No soy ortodoxa, pero soy creyente. Los principios cristianos me gustan; las cosas con las que no comulgo tanto las dejo aparte. Yo sería de una Iglesia un poco más popular. La Iglesia en España tiene una reforma pendiente mayor que la de Roma. La gente joven no va porque su mensaje no es acertado y a lo mejor Rouco no está conectando con la sociedad. Vamos a ver qué pasa con el Papa Bergoglio, porque me gusta mucho más lo que dice que lo que decía el anterior. No soy meapilas, pero creo que a los niños hay que darles una formación para que luego elijan en su vida lo que quieren.

XL. Después de un montón de premios TP, por fin le llegó el Ondas. ¿Espera algún día el Príncipe de Asturias de la Comunicación?

A.R.Q. Ese me parece que no me toca, ¿eh? El Ondas me hizo mucha ilusión porque ya lo daba por amortizado. Si uno es periodista, mujer y, además, trabaja en la tele, ¡puff!, es más complicado. Parece que trabajar en la tele tiene menos valor. Tú haces una exclusiva en televisión y parece menos importante que si la sacas en prensa. Y si eres mujer, también un poquito menos. Con lo cual no me lo van a dar. ■

ARA ENS EN SORTIM

Text **Mercè Pinya**

Elizabeth Sánchez és fundadora i directora de la revista 'Talaia', una publicació en català centrada en la informació de la comarca del Migjorn mallorquí. Aquesta periodista equatoriana va arribar a Mallorca l'any 1997 fugint de la crisi del seu país i ha aconseguit fer de la seva vocació, el periodisme, la seva feina a l'illa. El desconeixement previ de la llengua no li va suposar un obstacle, sinó més aviat un repte gratificant

DIUMENGE 16 DE JUNY 2013

"Costa començar, però quan tens les idees clares només cal saber on vols arribar"

No és la primera vegada que Elizabeth Sánchez ha de bregar amb una crisi econòmica i política. El 1997, pocs anys després d'haver començat la seva carrera professional en el sector de la comunicació, va haver de deixar el seu país, l'Equador, fugint de la falta de perspectives laborals que va generar la crisi financera. Una hecatombe que va portar a la desaparició de la moneda local, el sucre, a favor del dòlar.

Va ser una decisió molt difícil, com sempre ho és marxar lluny de casa quan el motiu principal és una realitat econòmica deprimida, que impedeix tirar endavant qualsevol projecte o iniciativa personal. Va arribar a Mallorca i no sabia gaire com entrar a formar part d'una societat que tot i estar acostumada a l'allau de visitants turístics no sempre ho posa fàcil als nousvinguts. 17 anys després, és una periodista en actiu especialitzada en la informació de proximitat.

"El meu primer contacte amb Europa va ser Mallorca, on vivien unes cosines, però som una família de migrants i tenia familiars arreu del món. Els Estats Units, Malàisia, Anglaterra eren alguns dels destins on podia anar. No em feia por marxar". Com gairebé tots els inicis, el seu tampoc no va ser fàcil. Assegura que va haver de començar de zero i que van haver de passar dos anys fins que va aconseguir que l'Estat li reconegues les titulacions acadèmiques i universitàries. "Va ser realment dur, però no vaig perdre mai la paciència i em vaig passar aquests dos anys treballant en una ges-

toria, esperant que em reconeguessin el meu títol de periodista".

Elizabeth Sánchez tenia el bagatge cultural i professional, però es va trobar en un territori amb una llengua absolutament desconeguda. Per a molta gent aquesta barrera esdevé infranquejable. Per a ella va ser un repte més. "Jo havia estudiat lingüística, i va ser una cosa molt interessant per a mi conèixer una llengua minoritzada i no completament normalitzada. Em va cridar molt l'atenció l'estima de moltes persones per la seva cultura. Va ser una experiència preciosa".

Ho va veure clar des del primer moment: si es volia quedar a Mallorca havia d'estudiar català. "Un periodista s'ha d'interessar per l'entorn, per conèixer, per ser cada dia millor professionalment", explica, mentre treu importància al fet d'haver esdevingut editora d'un mitjà en una llengua que fa uns anys desconeixia completament.

Periodisme de proximitat

Considera que a la vida s'ha de tenir visió positiva, ganes, i que aquesta és la clau de l'èxit. "De la meua experiència en trec que és difícil començar, però quan tens les idees clares només cal saber on vols arribar." I ella sabia que volia ser periodista, fos on fos, anés on anés. Però això va tenir l'instint de veure que hi havia un nínxol de feina al periodisme de la Part Forana, i va decidir començar per aquí.

Després d'una dècada de col·laboracions amb mitjans autonòmics i insulars va decidir fer un pas més i posar en

marxa la seva pròpia publicació. El 2007 va fundar la revista *Talaia* a Campos, el poble on estava instal·lada des que va arribar a l'illa. "Vaig tenir clar que era el moment de fer un projecte més propi. A Mallorca hi ha molta censura i no sempre es pot parlar de tot amb llibertat. Jo tenia aquesta idea dins el cap. Cada dia pensava que ho havia de fer, tot i les dificultats. D'alguna manera era la fórmula que vaig trobar per aportar alguna cosa més al panorama cultural de la zona, i per tant a la meua estimada Mallorca". I en català, naturalment. De fet, explica que no se li havia acudit fer-ho en cap altre idioma que no fos aquest. "És el que parla la gent al carrer, és la manera natural de comunicar-se, i per tant els comunicadors hem de reproduir als nostres diaris i revistes el que viu i expressa la gent".

Actualment és la directora de la revista i coordina un equip de cinc persones que cada mes retraten la realitat local del Migjorn de Mallorca. Des de la demolició de la polèmica urbanització de 68 apartaments a ses Covetes, que ha esdevingut en el símbol de la lluita ecologista a Mallorca, fins a entrevistes a artistes locals i el seguiment de l'actualitat política de sis municipis del sud de l'illa. Però no en té prou i el seu esperit inquiet i obert l'ha fet implicar-se en l'Associació de la Premsa Forana de Mallorca, de la qual és vicepresidenta. "No vull donar lliçons a ningú. Jo no he arribat a cap punt per dir que ja estic satisfeta amb el que he fet, sempre podem progressar".

ENRIQUE CALVO

PANORÀMICA

Equatorians a les Illes

Les Balears tenen la taxa de població estrangera més gran de tot l'Estat, tot i que l'any passat va experimentar una caiguda del 8%. La comunitat equatoriana és la més nombrosa, malgrat haver perdut 1.314 persones el 2012. Elizabeth Sánchez va trobar en el món de la premsa escrita un camí que, no sense dificultats, li ha permès tirar endavant un projecte personal. La revista *Talaia* ha passat a engreixar la llista de la dinàmica Associació de Premsa Forana de Mallorca. A l'illa, bona part dels pobles tenen la seva revista. En alguns casos, setmanaris amb una extensió i qualitat importants, com *La Veu de Sóller* i *El Punt Informatiu de Pollença*. En d'altres, publicacions mensuals. La migració de lectors a internet també l'han notat aquestes publicacions, si bé segueixen informant del que passa en cada racó. La proximitat, a les Illes, és la clau. L'Elizabeth ho va entendre.

Compromís social

"Alguna cosa haurà de passar, la gent s'ha de mobilitzar perquè el que està passant en aquest país no té ni cap ni peus i la societat no està responen". Elizabeth Sánchez no sap fer només de simple espectadora de la realitat, el seu tarannà compromès la duu a implicar-se a fons amb tot el que l'envolta. A l'Equador ja va ser testimoni de les atrocitats que va implicar la crisi econòmica de finals de segle XX i la dolarització. "No tenia futur i no em feia por marxar". I ara no entén per què aquí no hi ha una reacció més important a les retallades, al desmantellament de l'estat del benestar i a l'empobriment de les classes mitjanes. "Els joves no tenen sortida. Els periodistes, tampoc". I tot i que Mallorca li ha fet de terra d'acollida i que ja no es vol referir a l'Equador com al seu país, no renuncia a tornar a marxar si les coses van molt mal dades.

DOCUMENT 15 DE JUNY 2013

FINESTRA AL MÓN

Les pluges torrencials que han caigut sobre el centre d'Europa han desbordat les aigües dels rius que la creuen, el Danubi, el Moldava i l'Elba, que han inundat al seu pas pobles i ciutats, han provocat víctimes mortals i han forçat l'evacuació de milers de persones. Una de les localitats més afectades ha estat la ciutat alemanya de Magdeburg, a la fotografia, on l'Elba va superar a principis de setmana els 7,5 metres d'altura i va destruir un dic de protecció. El riu normalment no arriba als dos metres. THOMAS PETER / REUTERS

EL NOMBRE DE TREBALLADORS NO S'HA REDUÏT MALGRAT LA CRISI

ELS PRESSUPOSTOS DE LA GENERALITAT RECULLEN QUINA PLANTILLA DE PERSONAL TÉ CADA MITJÀ PÚBLIC CATALÀ

L'ERO a TV3 arriba després de rebre 3.300 milions des del 2006

► L'expedient de regulació ha estat bloquejat per ERC malgrat la baixada d'ingressos publicitaris

J.B.M. | MANRESA

La Generalitat ha plantejat fer l'expedient de regulació d'ocupació (ERO) a TV3 i Catalunya Ràdio després d'haver atorgat al voltant de 3.300 milions d'euros des del 2006 al conjunt dels mitjans catalans públics. El Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) ha acordat iniciar un ERO que afectarà un màxim de 312 empleats de la televisió i la ràdio públiques, i proposarà una rebaixa salarial per a la plantilla del 7,5%.

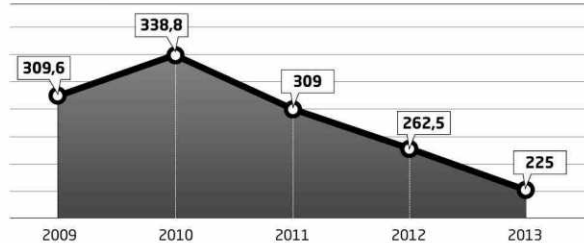
Tot feia pensar que TV3 aplicaria un ERO el passat 1 de gener. Fins aquesta setmana, no s'ha anunciat. Malgrat les dificultats econòmiques i la reducció d'ingressos, l'expedient de regulació d'ocupació va estar bloquejat per l'equip directiu nomenat a proposta de CiU a causa de les pressions d'ERC.

Els números de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals no són gaire bons. En el cas dels mitjans de la CCMA, els ingressos publicitaris s'han reduït des dels 153 milions d'euros del 2006 als 67 milions amb què es va tancar l'exercici del 2012. Televisió de Catalunya va ingressar 60 milions per publicitat el 2012 i preveu ingressar 54 milions d'euros aquest any. En el primer quadrimestre de l'any, la reducció respecte als ingressos del mateix període del 2012 ha estat del 22%.

La CCMA va assenyalar que, mentre les despeses corrents i inversions acumulen una reducció del 50% des del 2010, en el capítol de personal «no s'estan assolint les

APORTACIÓ GOVERNAMENTAL

PRESSUPOSTOS

Font: GENERALITAT

DdG

BALANÇ

Un naixement amb no gaire gràcia

► La rectora de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC), Imma Tubella, que va ocupar el càrrec de directora d'Estudis i Continguts de la Corporació entre 1995 i 2002 i que va ser membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió entre 2000 i 2004, explicava en un article a La Vanguardia que «el dia de Sant Jordi de 1986, quan es van inaugurar els estudis de Sant Joan Despí, jo acompanyava un nord-americà que havia participat en l'estudi previ a la posada en marxa de TV3. Passejant per les instal·lacions em va preguntar: Quants empleats tenen? I jo, orgu-

previsions de reducció de la despesa, que s'havien fixat en 27 milions d'euros d'estalvi per a 2013». Segons consta en els darrers comp-

llosa, no fos cas que ens confonguéssim amb una televisió regional, li vaig dir ben alt: Mill! Sense dubtar ni un moment em va respondre que era una gran desgràcia. Que havíem pervertit el projecte i que acabaríem sent una mala còpia de TVE».

Era l'exemple del que es viu a TV3 des de fa anys i que només la crisi ha obligat a afrontar. La televisió catalana té més personal que Antena 3, Telecinco i La Sexta juntes, i això que el seu àmbit de cobertura és molt menor. Els treballadors també estan més ben pagats que a la privada. Telecinco dedica a personal el 10,5%; Antena3, el 15,4%, i Televisió Espanyola, el 24%, mentre que a TV3 es destinava més d'un 36% del pressupost anual.

tes recollits al Registre Mercantil, corresponents a l'any 2011, Televisió de Catalunya es va apuntar subvencions públiques per im-

Els ingressos publicitaris s'han reduït des dels 153 milions d'euros del 2006 als 67 milions del 2012

La Generalitat va decidir el 2007 eixugar el deute de més de mil milions d'euros per millorar la gestió de l'ens

port de 278 milions d'euros, una xifra a la qual cal sumar els 839.600.000 desemborsats des de 2008 per garantir la supervivència de la societat.

Rigor en la gestió

La Generalitat va decidir el maig del 2007 eixugar el deute de més de mil milions d'euros. Aquest pagament havia de servir per «incrementar el rigor i l'eficiència en la gestió de les finances públiques». En aquell moment es van aprovar també els diners del contracte-programa 2006-2009, que suposava 1.161 milions d'euros pels quatre anys. En total, en els darrers vuit anys, les aportacions de la Generalitat han superat els 3.300 milions d'euros.

Un exemple de la dificultat per gestionar restriccions a la Corporació es va demostrar el 2011. La Generalitat va pressupostar el 15% de reducció, que finalment no es va complir. La CCMA no va aconseguir passar de 350 milions d'euros als 300 milions com estava pressupostat. Al contrari: a finals d'aquell any, la CCMA comptabilitzava una despesa de 321 milions d'euros, és a dir, amb un dèficit de

21 milions. El conjunt de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) té en l'actualitat una plantilla que supera els 2.600 treballadors. A principis d'any, fonts properes a la Corporació apuntaven «tres escenaris, la sortida de 400, 700 i 1.200 persones, respectivament. El més factible és el que suposa menys baixes, que permetria mantenir la graella. La resta ja implicaria perdre qualitat en la programació».

Ara, la Generalitat afirma que ha optat per la reducció més petita per «preservar el nombre més elevat possible de llocs de treball i al mateix temps assegurar l'estabilitat pressupostària de la Corporació». L'objectiu de l'ERO és reduir les estructures directives actuals de la CCMA, de Catalunya Ràdio i Televisió de Catalunya, «amb l'objectiu d'optimitzar recursos i eliminar possibles redundàncies». Al costat d'aquestes mesures, i amb l'objectiu de «garantir la viabilitat del servei públic de comunicació audiovisual», davant la reducció dels ingressos publicitaris en els últims anys, la CCMA ha aprovat un nou model de gestió de la publicitat a Televisió de Catalunya.

Les despeses de personal per aquell any significaven el 36% del total del pressupost anual. Tot ha estat fruit d'un conveni laboral que ha estat vigent fins al desembre del 2012 i que garantia sous molt per sobre de la mitjana catalana, que se situa al voltant dels 2.000 euros mensuals bruts. Segons recull el conveni, els sous base van des dels 22.298,57 euros d'un auxiliar de magatzem als 50.474,44 euros, que rep un cap de secció d'informatius, de vendes, de disseny o de continuïtat, passant pel que cobra un corresponsal, un realitzador, un conductor de programa, o un responsable de comptabilitat: 49.072,37 euros.

A l'ERO, a més, s'hi arriba després de plantejar diferents mesures per apurar la despesa dels mitjans públics catalans. El desembre del 2011, el portaveu del Govern, Francesc Homs, va concretar que l'eliminació de dos dels sis canals de Televisió de Catalunya (TVC) suposaria un estalvi de sis milions d'euros pel senyal d'emissió i va defensar que, malgrat aquesta retallada, la cadena podria mantenir «la seva qualitat i lideratge». Mentre TV3 amb prou feines arribava al 20% de rècords d'audiència, la resta dels cinc canals no sumaven ni el 6% del total.

La Generalitat pretén eliminar Esport3 i el canal HD. A la pràctica es va fer una reordenació: el canal Super3 i el 33 comparteixen una mateixa freqüència des de l'octubre i Esport3 ha passat a un canal diferent que ampliava la cobertura. També es van fer canvis a iCat FM, emissora de ràdio musical. El Govern no ha aclarit quin ha estat l'estalvi final. L'oferta generalista de TV3, la informativa del 3/24, la d'alta definició (HD) i la reciprocitat amb la televisió balear IB3 es mantenen.

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Pep
Collelledemont

Periodista

El 9 torna a casa

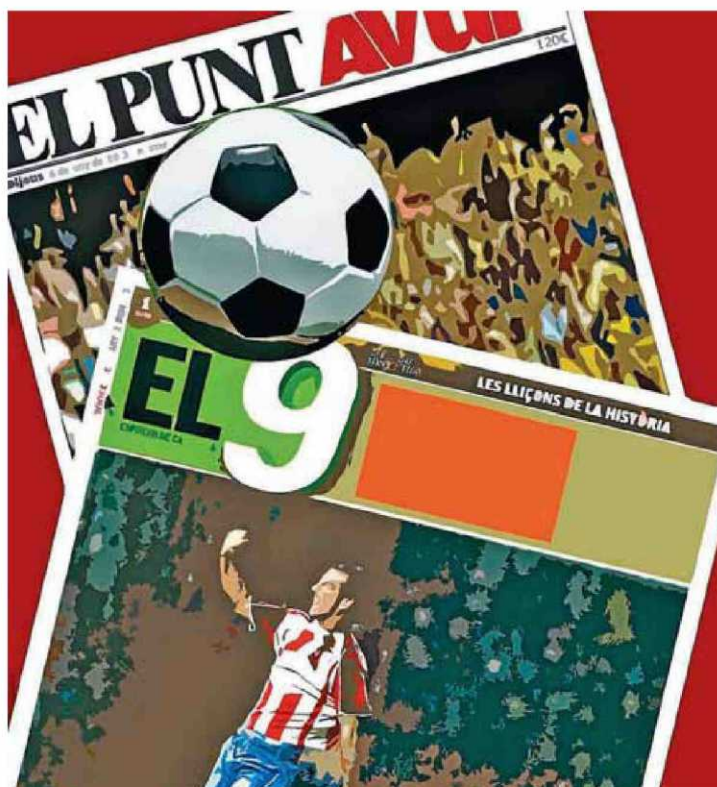
“No és boig qui a casa torna”, diu l’adagi. I un altre diu: “Volta el món i torna al Born.” Aquesta és una notícia, bona segons alguns lectors que m’ho han fet arribar, que el president del consell d’administració i el conseller delegat del grup van anunciar dies enrere en la junta general. Segons van dir, cap a l’inici de la lliga de futbol de primera divisió, el mes d’agost, ja ens trobarem els dos diaris en un, com havia estat al començament d’El 9 Esportiu, l’únic en català.

JO NO PUC AMAGAR la meua afició pels esports. Gairebé diria que m’agraden tots, menys el motor i la boxa —aquest darrer, per mi, no és esport—. Tinc la satisfacció de dir que durant aquests dos anys que ha estat al quiosc he comprat cada dia El 9. Segurament també com a col·laboració amb l’únic diari esportiu que tenim en català. La veritat és que amb tot aquest temps que El 9 ha estat al quiosc no he rebut escrits de protesta, tot al contrari. Encara que també hem de tenir en compte que El 9 no pertany a Hermes Comunicacions, sinó a una altra empresa, amb la qual sempre ha mantingut molt bones relacions.

PARLANT AMB TOTA SINCERITAT, haig de reconèixer que em costa d’entendre que amb un caliu catalanista i independentista com el que vivim no hi hagi hagut més lectors de l’únic diari esportiu en català, tenint en compte, almenys segons el meu criteri, que ha estat un diari molt ben fet, diferent dels sensacionalismes de la premsa esportiva, i amb una atenció descarada a tot al que es relaciona amb l’esport català. Pel que a fa l’edició gironina, El Punt Avui s’ha llançat de ple a donar suport al Girona en la seva cursa per pujar a primera divisió.

FET AQUEST PREÀMBUL, podem entrar en el tema de l’esport, i en particular en el del futbol, que em planteja l’amic Jordi Planas: “Et volia preguntar: no trobes sobredimensionat que El Punt Avui doni tant d’espai al futbol? Per exemple, avui diumenge, dia 2 de juny, hi pots veure la portada amb una gran foto i una altra no tan gran. Les 6 primeres pàgines i, a més, de la 30 a la 33 i de la 72 a la 77 parlen d’esports, i el 95% aproximadament és futbol. Una portada sobredimensionada i, a més, 16 pàgines. No s’han passat?”

TOT SOVINT, ENTRE UN BON NOMBRE d’intel·lectuals hi ha l’opinió que els esports contaminen la riquesa humana de la gent. Justament, en Jordi Planas em cita una frase de l’Arcadi Oliveras: “El futbol contamina i provoca imbecilitat.” Anem a pams. Allò de pa i cire és ben cert. Jo mateix sóc incapaç d’entendre moltes vegades actituds de persones davant esdeveniments esportius, gairebé diria que irracio-

JORDI SOLER

nals. Per tant, ens trobem en un dilema que m’agradaria plantejar: és intrínsecament dolent l’esport per al creixement humà i cultural de les persones? Sincerament crec que no. I només deixeu-me donar un argument *ad hominem*, quants intel·lectuals viuen intensament algun esport, quants són socis de clubs de futbol, o

Em costa d’entendre que amb un caliu catalanista com el que vivim no hi hagi hagut més lectors de l’únic diari esportiu en català

de bàsquet, i no es deixen perdre cap partit. Els negarem la seva condició d’intel·lectuals pel fet que siguin uns fans d’un esport determinat? Jo, la veritat, no m’hi atreviria pas. Una altra cosa és el fanatisme, dolent en l’esport i en qualsevol altra faceta de la vida. És clar que ens agradaria que desapareguessin, particularment en el món de futbol, totes aquestes màfies econòmiques, que desvirtuen l’esport en si. Per tant, una de les feines dels mitjans de comunicació és evitar fomentar situacions lamentables i propugnar l’esport en si, amb totes les seves vir-

tuts. He pogut seguir de prop mainada dedicada amb passió a l’esport, que es vol superar i porta una vida gairebé diria que d’anacoreta per poder rendir al màxim i anar-se superant. Això és bo, per mi, igual que crec que és molt bo poder fruit d’un partit, ja sigui de futbol, d’handbol o de bàsquet, un autèntic art per mi. Podríem concloure que l’esport és bo, és fins i tot sa, i que el que s’ha d’aconseguir és netejar-lo d’interessos inconfessables. Difícil? Certament, però no pas impossible.

TORNEM, DONCS, A L’ESPAI que El Punt Avui dedica a l’esport. Diria que seria exagerat si aquest espai es tragués de la resta de la informació. Crec que això no passa al nostre diari. Quan surten tantes planes d’esports, sobretot aquests dies amb el Girona, el nombre de planes del diari —parlo de l’edició gironina—, creix i augmenta, i no pas poc. Qui vol esport, el troba, però també hi troba política, economia, cultura... Sempre he defensat, per exemple, el suplement de Cultura, de gran nivell. Algú es podria preguntar: “Quanta gent el llegeix?” No ho sé i tampoc em preocupa gaire. El més important és que el qui està interessat en temes culturals hi troba allò que busca i necessita. I ara us deixo perquè hi ha un Barça-Madrid de bàsquet que de ben segur em farà divertir de debò.

LLIBERTAT DE PREMSA

Un periodista acusa els Mossos d'agressió

Bertran Cazorla va ser detingut ahir mentre demanava informació sobre la detenció d'un ciutadà

El periodista defensa que el van detenir i maltractar a la comissaria de Ciutat Vella durant el seu exercici professional. Els Mossos l'acusen d'agredir tres agents i afirmen que només el volien identificar.

J.C.

BARCELONA. Els Mossos d'Esquadra i el periodista Bertran Cazorla es van creuar acusacions de violència durant el dia d'ahir. L'única coincidència entre les informacions de les dues bandes: la detenció del jove dissabte a les set del matí.

Segons les explicacions que va donar un acompanyant de Cazorla al setmanari *La Directa*, tots dos passaven per davant de la comissaria de Ciutat Vella dels Mossos quan Cazorla es va interessar per la detenció d'un home. Una intenció que va fer que un grup de mossos se'ls emportessin dins de la comissaria, on els van identificar i escorcollar. En el moment en què Cazorla va demanar de recuperar el seu DNI és quan haurien començat els maltractaments físics que el setmanari on col·labora el periodista va denunciar ahir al migdia a través de Twitter. Mossos sense identificació l'haurien colpejat a la cara i tirat a terra, a

Periodistes, familiars, amics i diputats del Parlament de Catalunya van ovacionar Bertran Cazorla quan va quedar en llibertat amb càrrecs ahir a la tarda. MITJANS EN LLUITA

més d'atacar-lo verbalment amb amenaces i insults. Un cop els Mossos l'haurien identificat, l'haurien qualificat de "maleducat, pel fet de ser periodista".

El mòbil de la detenció no té res a veure amb l'exercici de la seva professió, segons la versió del Mossos. Segons van explicar fonts de la policia a l'ARA, Cazorla estava cridant davant la comissaria amb un grup

Versions
Els Mossos diuen que tan sols el volien identificar i que ell els va agredir

de gent "passada de voltes". Això hauria fet que els Mossos se'ls emportessin dins de la comissaria "només per identificar-los i deixar-los en llibertat tot seguit". Tot i això, les mateixes fonts explicaven que Cazorla estava tan exaltat que va arribar a "l'agressió física". Una tesi que més tard abonarien mitjançant un comunicat que detallava que Cazorla els hauria intentat agredir "amb

unes claus", cosa que va comportar que "tres agents" el reduïssin per la força i que quedessin "ferits lleument" pel periodista.

Tant la versió de Cazorla com la de la policia coincideixen en el pas del jove pel CAP Pere Camps, també a Ciutat Vella. Els Mossos expliquen que el van portar per passar-hi una revisió, "si és que hi havia lesions". *La Directa* afirma que el van traslladar per curar-li les ferides "ocasionades pels agents".

Cazorla va quedar en llibertat amb càrrecs ahir a les quatre de la tarda. Fora de la comissaria de les Corts, que és on va estar retintut, l'esperaven diputats de diversos partits, familiars, amics i altres periodistes. Allà, va anunciar que denunciaria els maltractaments de la policia i potser també els serveis de premsa d'Interior per difamació. ICV-EUiA va anunciar ahir a la tarda que exigirà una investigació per aclarir els fets. També reclamen la compareixença del conseller d'Interior i del director de la Policia al Parlament.

Cazorla ha treballat a *El País* i a l'ACN, i treballa per a premsa d'EUiA. Va firmar el reportatge *Onze morts en detencions i comissaries* a l'*Anuari Mèdia.cat*.

De la lluita contra la crisi econòmica a la preocupació per la preservació de la privacitat

El món 'big data'

FRANCESC BRACERO
 Barcelona

Una sola persona produeix milers i milers de dades durant tota vida que van a parar a diversos llocs. Majoritàriament és informació anònima, que s'acumula en centres de dades d'empreses i administracions de manera que es poden fer servir per a múltiples propòsits, com ara dissenyar polítiques de distribució de places escolars o centres de salut, il·luminació dels carrers, descobrir paràmetres de comportament d'una malaltia o crear una campanya de màrqueting per a un determinat producte, per posar-ne uns quants exemples. És el que es coneix com a *big data* –en anglès, grans dades–. Aquesta setmana ha visitat Barcelona el periodista Klint Finley, de la revista *Wired* i col·laborador del blog de tecnologia TechCrunch, considerat per la revista *Forbes* com una de les persones més influents del món en l'àmbit del *big data*.

Finley, que va participar en el congrés de BDigital, dedicat aquest any al *big data*, assegura que "hi ha altres persones que tenen molta més influència" que ell. Tímid, ofereix una anàlisi lúcida de cap on pot anar el món amb l'explotació d'aquesta àrea del coneixement derivada de la tecnologia informàtica i internet.

En el camp laboral, explica Finley, "les empreses poden saber un munt de coses sobre els seus treballadors només analitzant les dades". "Et poden assignar una feina en funció d'això, i qualificar-te", apunta.

"És evident –observa– que això té implicacions en el camp

de la privacitat. Hi ha gent que ho pot patir, això, però també hi ha persones que se'n podrien beneficiar per a la seva carrera. Crec que en general té més beneficis".

Finley admet que l'estudi massiu d'un seguiment com el que practica l'agència de seguretat nord-americana NSA s'ha convertit en "un exemple negatiu" de l'estudi del *big data*. "No sé si els governs han controlat la gent a través d'això durant gaire temps, però cal pensar

caldes". "Això de la privacitat –afegeix– és un problema molt difícil de resoldre. El que diria a les persones preocupades per això és que han de pressionar els seus líders polítics perquè treballin per crear lleis internacionals, perquè passar fronteres amb això és molt fàcil".

Finley considera que "a Europa hi ha molta més preocupació per posar límits de privacitat, però per internet, essencialment, ara es poden travessar les fronteres sense control", i recorda que "els bancs han estat fent servir *big data* durant molt de temps".

Pel costat positiu, el *big data* pot ser una manera de trobar solucions a molts problemes socials. L'àmbit de la salut, l'educació i l'economia en són alguns".

El periodista no pot afirmar que el *big data* serveixi per lluitar contra la crisi econòmica, "però definitivament ofereix a les petites empreses una manera potent de fer moltes coses d'una manera barata".

"No sé si té una implicació en la sortida de la crisi –reflexiona–, però als Estats Units hi ha força petites empreses tecnològiques creades de nou que proporcionen no pas pocs llocs de treball, i que utilitzen *big data*".

En aquesta àrea "la revolució", indica Finley "és que no has de tenir una gran companyia per fer servir *big data*". "Des de fa un parell d'anys, fins i tot els individus hi poden accedir per un baix cost".

Es calcula que la humanitat duplica la seva capacitat d'emmagatzemar dades cada 40 mesos. L'any passat, cada dia se'n van acumular uns 2,5 trillons. Com els fem servir és la clau de tot plegat.●

Klint Finley, al congrés de BDigital

que produïm un munt de dades durant anys, a través de la targeta de crèdit o de la participació en xarxes socials".

Per tant, aquest periodista expert en l'ús de les grans quantitats de dades també ofereix arguments a les persones preocupades per la privacitat: "el primer que els dic és que el seu banc té un munt de dades sobre ells que ha acumulat durant dè-

SUCCESSOS

Un periodista detingut acusa els Mossos de lesions

■ La policia denuncia l'informador per una falta d'atemptat a l'autoritat ■ El reporter va destapar el cas del recent homenatge a la Divisió Azul ■ Pluja de peticions demanant explicacions a Interior

Jordi Panyella
BARCELONA

Paraula de periodista contra atestat de policia. Bertran Cazorla, reporter col·laborador del setmanari *La Directa*, va ser objecte d'una controvertida detenció a primera hora del matí d'ahir per agents dels Mossos d'Esquadra de la comissaria de Ciutat Vella de Barcelona, en una actuació policial que va acabar amb un creuament de denúncies. El reporter acusa els agents d'haver-lo agredit, mentre que la policia va denunciar Cazorla per una falta d'atemptat a l'autoritat.

El periodista, que recentment va destapar l'es-

càndol de l'homenatge de la delegada del govern, María de los Llanos de Luna, a la Divisió Azul, va quedar ahir a la tarda en llibertat després de declarar. L'episodi té una altra derivada pel fet que Cazorla va formalitzar una queixa perquè els Mossos li van parlar en castellà.

La versió d'uns i altres només coincideix en l'origen dels fets, quan a última hora de la matinada Cazorla es va interessar per una identificació que feien uns mossos a un individu davant la comissaria de Nou de la Rambla. La policia sosté que el periodista els va insultar i que per això el van traslladar, identificar i retenir a l'in-

Bertran Cazorla, a la dreta de la imatge, sortint de la comissaria de Les Corts ahir a la tarda acompanyat del seu advocat, Jaume Asens ■ FOTOMOVIMIENTO.ORG

terior de la comissaria. Un cop allí, Cazorla es va "llançar sobre un agent" per agredir-lo. Segons la policia, les possibles lesions que podria tenir Cazorla són "derivades exclusivament del fet de la resistència a la mateixa detenció", mentre que hi ha tres policies ferits lleus "producte del forcejament".

Per la seva part, el periodista sosté que fins a quatre agents el van agredir impunement, insultant-lo després d'haver-se tret el número d'identificació. En quedar en llibertat, Cazorla es va dirigir a un centre mèdic per fer-se un reconeixement, pas previ a la formalització d'una denúncia. També tenia la intenció de fer-se la prova de l'alcoholèmia perquè la policia l'acusa d'anar begut, quan és abstemi. El seu advocat pensa demanar les imatges de les càmeres de seguretat que hi ha dins i fora de la comissaria.

El fet va adquirir ahir a la tarda un notori ressò. Dirigents d'ERC, la CUP, ICV i el PSC van demanar explicacions a Interior. ■

La inmigración y el lenguaje

EL DEFENSOR DEL LECTOR. Críticas al uso de términos inadecuados para referirse a este colectivo, particularmente cuando se señala como inmigrantes a personas con la nacionalidad española

**TOMÀS
DELCLÓS**

El diario combate la xenofobia y defiende los derechos humanos de las personas inmigrantes. Sin embargo, mensajes de los lectores reprochan el empleo de términos que consideran inadecuados para definir a este colectivo, particularmente cuando han adquirido la nacionalidad o han nacido en España. Sin caer en paráfrasis ilegibles para cumplir con postulados políticamente correctos que nunca reciben un consenso claro por quienes postulan distintas alternativas léxicas, sí resulta nece-

sario reflexionar sobre el empleo de determinadas expresiones como "inmigrantes de segunda generación", "sin papeles", "extranjeros con doble nacionalidad"...

No se trata de un debate nuevo. En abril, la agencia AP corregía su *Guía de estilo* y prohibía la expresión "inmigrante ilegal". Ilegal, argumentaba su responsable, es una acción, jamás una persona. Tampoco se aceptaba como sustituto "indocumentado". El diario *Los Angeles Times* también introducía correcciones en su manual de estilo en mayo para insistir en que no debe usarse la expresión "inmigrantes ilegales" y que la alternativa sugerida en 1995 de "inmigrantes indocumentados" se consideraba ahora imprecisa porque muchos de ellos tienen algún tipo

de documento, aunque carezcan de visado. *USA Today* seguía la senda de AP y notificaba a la redacción en abril la prohibición del citado término, pero, a diferencia de la citada agencia, aceptaba el empleo de "inmigrante indocumentado". En este baile de terminología faltaba *The New York Times*. Su defensora del lector, el año pasado, apoyó el uso del término "inmigrante ilegal" porque lo encontraba claro, preciso y fácil de entender. A finales de abril de este año y tras recibir una petición firmada por 70.000 personas para que cambiara de criterio, el diario persistió con matices en su posición. En un comunicado explicaba que continuaría permitiendo la citada expresión para definir a quien entre, viva o trabaje en EE UU

sin autorización legal, aunque animaba a los redactores a considerar alternativas cuando se tratara de explicar las específicas circunstancias de una persona. En el mensaje editorial, el diario afirmaba que los defensores de una posición en este debate reclaman a las organizaciones periodísticas "únicamente emplear los términos que ellos prefieren" y aseguraba que "no es tarea nuestra tomar partido". El *Libro de estilo* de EL PAÍS hace años que proscribió el uso de "inmigrante ilegal" y propone "inmigrantes indocumentados" o "en situación ilegal". De hecho se han instalado otras fórmulas como la expresión "sin papeles" que, cuando se emplea sin sujeto, algunos lectores consideran

PASA A LA **PÁGINA SIGUIENTE**

La inmigración y el lenguaje

VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

despectiva. El *Libro de estilo* de Canal Sur, por ejemplo, aconseja no incorporar como rutina esta expresión. Con todo, se trata de una manera aceptable de eludir la connotación delictiva que va asociada a términos como "ilegal", primando una circunstancia administrativa.

Uno de los conceptos criticados es el de "inmigrante de segunda generación". Lo hace, por ejemplo, Nur Farah. "La propia expresión es incorrecta: los hijos y nietos de inmigrantes no son inmigrantes de segunda generación o tercera generación. No han inmigrado desde ninguna parte". Su comentario, a propósito de una crónica, llegaba poco después de que el diario publicara un trabajo sociológico cuyo título es *Estudio longitudinal de la segunda generación* y que se resumió en el titular como "El 50% de inmigrantes de segunda generación se siente español". Rosa Aparicio, socióloga del Instituto Universitario de Investigación Ortega y Gasset y una de las autoras de la encuesta, afirma que personalmente nunca emplea esta expresión para referirse a hijos de inmigrantes nacidos o llegados al país en edad muy temprana. "Prefiero la expresión 'hijos de inmigrantes', aunque para distinguir a los que se han socializado en el país donde han nacido o llegaron de niños y se han socializado en él me parece también adecuado

utilizar 'jóvenes de segunda generación' o, simplemente, 'segunda generación'. La expresión sobre la que me pregunta implica un estigma porque mantiene su condición de inmigrantes y no es la idea que transmite 'segunda generación', que se usa según el concepto orteguiano de generación, en el sentido de cambio". Con respecto a otras expresiones, Aparicio admite que se pueden discutir. "Las expresiones 'sin papeles' o 'irregulares' no son despectivas y precisamente se han adoptado para evitar otros términos como el de 'ilegal' que sí resulta despectivo y que además es impreciso. El término 'sin papeles' también es una imprecisión, pero es tolerable porque, si no, al final, no habría forma de nombrar. Está claro que no es lo mismo irregular que ilegal. 'Sin papeles' es más amplio porque puede abarcar a los refugiados que, jurídicamente, es una figura distinta".

Javier de Lucas, catedrático de Filosofía del Derecho e investigador del Instituto de Derechos Humanos de la Universidad de Valencia, es partidario de evitar incluso el concepto de segunda generación, aunque admite que es difícil oponerse a una descripción sociológica que se refiere a hijos de inmigrantes e intenta explicar sus problemas. "El concepto de inmigrante es un constructo. La única paráfrasis admisible es 'hijo de inmigrante' para evitar el riesgo que conlleva hablar de segunda generación. Todos en alguna generación somos inmigrantes. Inmigrante es quien se desplaza y llega". Igualmente encuentra inadmisibles la expresión "ex-

tranjero con doble nacionalidad", cuyo uso han criticado algunos lectores, porque, obviamente, si tiene la nacionalidad española no es un extranjero. "Usar este término es una manera de mantenerlo separado, sin reconocer su integración plenamente. Se trata de personas con doble ciudadanía o nacionalidad". Un problema distinto plantean, a juicio de Javier de Lucas, otros términos para los que, en varios casos, admite, no tiene una solución definitiva. Como alternativa a "ilegal" existe, a su juicio, la expresión "en situación ilegal", "es menos incorrecta porque una persona no es ilegal, lo es su situación", pero las personas leen inmediatamente "ilegal". Aun reconociendo problemas prefiere la expresión "irregu-

"Nadie piensa en el futbolista Neymar como en un inmigrante"

lar" que evita connotar al inmigrante como un delincuente, aunque también molesta a mucha gente. Un problema distinto es el de "sin papeles", a la que achaca una falta de finura porque únicamente cubre los supuestos de indocumentados absolutos. "Quien, por ejemplo, ha perdido su trabajo y le han retirado el permiso de residencia, en sentido estricto, no es un 'sin papeles', aunque en el colmo del retorcimiento del derecho puede ser que su único papel sea la orden de expulsión".

Para Javier de Lucas este tipo de debates no deben confundirse con rodeos buscando lo políticamente correcto. "Lo significativo no es alcanzar la neutralidad del lenguaje sino procurar utilizar términos que describan con precisión situaciones jurídicas y sociales. No se trata de alimentar el maquillaje lingüístico. Integración y asimilación, por ejemplo, son dos conceptos distintos". Y para explicar la dificultad de evitar cualquier contaminación semántica, subraya cómo el propio término de "inmigrante" se aplica popularmente a quien, además de serlo, carece de recursos económicos. Un alto ejecutivo que ha venido a trabajar a España nunca será visto como inmigrante, "como tampoco piensa nadie en el futbolista Neymar como en un inmigrante".

Conceptos como inmigrantes de segunda generación o extranjeros con doble nacionalidad no son, pues, aceptables porque resultan excluyentes, resaltando falsamente su no pertenencia a una comunidad. Como planteó el sociólogo Iñaki García: "¿Cuánto tiempo ha de residirse en un país para dejar de ser visto como un inmigrante? (...) Seguir llamando 'inmigrantes' a personas territorialmente asentadas resulta abusivo, pues supone definir su condición social a partir de una acción, la de inmigrar, que puede haber sucedido hace años" y supone atribuir una identidad socialmente estigmatizada.

Los lectores pueden dirigirse al Defensor del Lector al correo electrónico defensor@elpais.es o telefonar al 913 378 200 o al 934 010 500.

Com diu un proverbi anglès, la prova de la sàtira és que te'n rius. Vist així, que facin un pas al davant les persones a qui l'expressió «conyet d'or» els provoca riure. A mi em costa fins i tot escriure-la. Malgrat que les qüestions del riure són personals, també és cert que no es resisteixen a l'evolució, sigui social o educacional. En aquest sentit, l'exregidor del BNG de Cambados, **Xaquín Charlín**, no sembla haver advertit els canvis a Espanya ni la dificultat de crear una obra –el seu blog en aquest cas– en clau satírica, gènere atribuït al seu presumpte relat d'una denúncia contra la vicepresidenta del Govern, **Soraya Saénz de Santamaría**, per una partida per a revisions ginecològiques. És satírica, com a guia, *La Baigneuse*, de **Courbert**, en què les exagerades rodonesses de la model converteixen la paleta de l'artista francès en una arma de crítica social en contra de l'opulència de la burgesia d'aquell moment. Vist al segle XIX, de quan data el llenç, o ara, la interpretació segueix sent la mateixa. Al l'exregidor no li passarà igual. Tampoc es té constància que el seu blog –«d'humor i satíric», segons el defineix només ell–, pertanyi a cap

DEFENSORA DE LA IGUALTAT

EVA
Peruga

«Conyet» no fa la més mínima gràcia

moviment satíric conegut com va ser el de la sàtira a la Il·lustració espanyola o el de la sàtira misògina de principis del segle XVII a França. Sempre amb la dona com a objecte de broma.

De tot aquest lamentable episodi, alguna lliçó general se'n pot aprendre. Sigui pel que sigui, el fet és que el mateix partit (BNG) del regidor va censurar la seva gràcia, quan en altres ocasions en què les dones han estat objecte d'insults masclistes els partits concernits han mirat cap a un altre costat. Si l'expressió citada a l'inici és capaç de fer riure o somriure a moltes persones és que a Espanya existeix un tipus d'humor que convindria que llanguís més aviat que tard. Mol-

tes dones aguanten com poden els acudits i els comentaris masclistes que s'expliquen en la seva presència als llocs de treball, a les suposades reunions d'alt nivell, als mitjans de comunicació, especialment audiovisuals, als cafès o, el summum, a casa seva mateix. En l'humor no tot s'hi val com evidencia la seva mateixa història. Si bé és cert que l'humor avalua la salut mental d'una societat i, per descomptat, la llibertat, el seu objectiu és precisament mostrar l'altra cara, no reforçar la dominant i fins i tot exclusiva. La seva essència crítica es perd si no qüestiona els estereotips i les animadversions. En el cas del tracte i l'escarni sobre les dones és evident i intencionat, com ho és tam-

bé amb els components homòfobs i racistes. I, casualment, entre els professionals del sector les dones són minoria. Una vegada més ens hem de remuntar a la divisió i la desigualtat per la qual no s'espera d'elles que tinguin gràcia sinó que riguin, consolidant així amb més força el paper social passiu de les dones del qual és més difícil desfer-se.

En el camí cap a una societat de tracte i respecte iguals per a tothom, en què la humiliació no faci brotar un sol somriure, l'aïllament i la repulsa d'expressions com la citada al principi són avisos adequats. No és que hi hagi bromes de mal gust. És que hi ha bromes, acudits, monòlegs o diàlegs de sèries i pel·lícules desenfadades que perpetuen i desinhibeixen comportaments execrables com la violència masclista o les violacions. A Itàlia va ser la frase: «¿No hi ha ningú que la violi?», referida a la primera ministra negra. No diluïm la gravetat de l'insult masclista i vulgar entre altres. No ajuda la política ni l'humor. Mereixem un altre nivell. ≡

defensoraigualdad@elperiodico.com
web: defensora.elperiodico.cat

críticatv

MÓNICA PLANAS - PERIODISTA

Cops de porta a TV3 i la màgia del Doraemon

Divendres a les onze a *Els matins* l'Helena Garcia Melero es disposava a entrevistar l'Eliana Guerrero. La noia, fent honor al seu cognom, patulla voluntàriament pel metro de Barcelona amb un xiulet advertint turistes i usuaris en general de la presència de carteristes. Però tot just començar vam sentir uns forts cops metàl·lics i soroll de botzines. La Melero, una mica tensa, va fer una pausa per explicar què passava: "Els espectadors d'*Els matins* deuen estar sentint uns cops de porta i també uns cops de botzina. Són els treballadors d'aquesta casa, que protesten per l'ERO que afecta Televisió de Catalunya. Nosaltres anem seguint amb el programa, bé que amb alguna dificultat per afrontar-lo". I així ho van fer. Mentre l'Eliana anava explicant aventures al subsòl barceloní, els cops de porta, metàl·lics i eixordadors, s'anaven sentint més clarament. Hi havia algun instant en què costava fins i tot seguir el fil de la conversa. Val a dir que si l'entrevista es va poder dur a terme amb certa normalitat va ser gràcies a la capacitat de la Melero per abstenir-se d'aquella situació. Tot i que en els instants de més soroll la vam notar amb certa tensió (lògicament), se li va notar l'esforç per mantenir una aparent

Protesta televisiva
Van ser minuts d'incertesa en què els espectadors no sabíem si el xivarri podia acabar en alguna cosa més

normalitat. Per sort, la convidada era de personalitat forta, lluitadora i convençuda. Va optar per la mateixa estratègia d'evasió que la Melero. Van ser uns vint minuts d'incertesa televisiva en què els espectadors no teníem clar si aquell xivarri podia acabar en alguna cosa més. Aquesta sensació de ruptura de l'aparent i perfecta realitat televisiva per passar a la realitat laboral d'una empresa va ser un fenomen mediàtic curiós. Va sacsejar-nos com a espectadors recordant-nos que allò és un simple aparador i que la realitat és a l'altra banda de la porta del plató.

Subtil protesta. A l'APM d'aquesta setmana vam reviure l'escena de l'Àgora en què Xavier Bosch li mostrava al Puyal la imatge de Brauli Duart participant com a concursant en el *Vostè jutja*. Els de l'APM, amb l'enginy sempre esmolat, van canviar la imatge del cap de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i hi van posar la del Doraemon. Bosch li deia a Puyal: "No el reconeix? És el seu cap... i el meu cap..." Però allà hi havia el gat còsmic. Ja voldria en Brauli Duart poder-se treure de la butxaca els invents d'en Doraemon per solucionar els greus problemes que té a sobre.

Los 'mossos' detienen y golpean a un periodista después de un altercado en Ciutat Vella

J. QUIXANO, Barcelona

Un grupo de jóvenes volvía de fiesta en la madrugada del sábado y, al pasar por delante de las dependencias policiales de Ciutat Vella, entendieron que unos mossos estaban actuando de forma irregular con unos *lateros*, por lo que les llamaron la atención. Ese fue el principio de un revuelo que se prolongó hasta las cuatro de la tarde de ayer, cuando el periodista Bertran Cazorla, que ejerce en el medio digital *Directa* y forma parte del gabinete de prensa de EUiA, fue liberado de su detención sin efectos, pero con los cargos de atentado a los agentes y tres más de lesiones. "Una notificación que los

Mossos d'Esquadra no hicieron en la lectura de los delitos como tampoco en la notificación al Colegio de Abogados", defiende Jaume Asens, abogado defensor de Cazorla, "así que habrá que esperar al atestado, que lo tendremos la semana que viene". La ausencia de la notificación, en cualquier caso, no es el único punto indefinido o, al menos, contradictorio en las versiones de los implicados.

Todo se enreda desde el inicio. "Los agentes no hacían nada irregular, sino que estaban atendiendo a una persona en la calle Nou de Rambla, donde está la dependencia policial de Ciutat Vella", cuenta un portavoz de los Mossos, "y un chico del grupo de

jóvenes, donde alguno estaba bajo claros síntomas de alcohol o estupefacientes, empezó a insultar a los agentes. A él se le sumó otro [Cazorla]". Pero Asens, en boca del propio periodista, corrige: "Solo pidieron la identificación de los policías porque no la tenían visible y eso motivó que los llevaran dentro de la comisaría". Aunque desde los Mossos puntualizan: "Es imposible que no se les viera la identificación porque iban uniformados y estos, a su vez, pueden identificar al ciudadano fuera o dentro de las dependencias". Y fue dentro donde les comunicaron que estaban cometiendo un acto delictivo y sancionable.

"Pero lo hicieron con trato

desconsiderado y varias bofetadas. Cazorla asegura que le dieron una paliza", cuenta Asens. Epicentro de la discordia, puesto que mientras el periodista afirma que recibió amenazas, vejaciones y golpes porque sí, desde los Mossos esgrimen que fue en el momento de la reducción, cuando ya procedieron a detenerlo y esposarlo porque "trató de agredir a un agente con una llave —hecho que niega Cazorla— y porque después se resistió a que lo detuvieran".

"El protocolo de detenciones", prosigue el portavoz policial, "es que cuando uno se resiste, acaba en el suelo. Y, en estos casos, existe forcejeo y puede ser que alguien quede contusiona-

do". Así fue, al punto de que Cazorla, con varios moratones, se quejaba de un dolor agudo en la costilla —fue a realizarse una revisión en el hospital— y su amigo tenía un parte médico donde se reflejaban diversas contusiones en el cuerpo. Circunstancia de lo más extraña, puesto que este joven no fue detenido ni esposado, tampoco reducido, por lo que no existe coartada policial para los golpes. Antes de ponerlos en libertad, sin embargo, los mossos actuaron de acuerdo con el protocolo y los llevaron al CAP más cercano, garantía de que luego no se daban malos tratos en la comisaría de Les Corts. A falta del atestado, Asens asegura: "Cazorla es abstemio y no consume droga alguna, por lo que no pueden decir que iba pasado de vueltas". Y los Mossos replican: "Puede ejercer su derecho de denuncia, pero estamos absolutamente tranquilos porque hemos aplicado el protocolo *stricto sensu*".

INCIDENT VIOLENT EN UNA COMISSARIA DE BARCELONA

Un periodista i els Mossos s'acusen d'agressions

► L'informador diu que li van pegar i el van detenir a l'interessar-se per una acció policial

► La policia afirma que va ser el denunciante qui va agredir un agent amb un clauer

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Una cosa és certa: ahir a la matinada hi va haver violència a la comissaria dels Mossos d'Esquadra del carrer Nou de la Rambla de Barcelona.

A partir d'aquí, les coses ja no estan tan confirmades. El periodista Bertran Cazorla, de 29 anys, i *Directa*, el mitjà de comunicació alternatiu per al qual treballa, denuncien que Cazorla va ser detingut, pegat i vexat per agents dels Mossos quan, de matinada, es va voler interessar per l'actuació d'una patrulla policial davant de la citada comissaria. La policia, al contrari, assegura que va ser el periodista qui, després de ser conduït a l'interior de l'edifici per ser identificat, de sobte va agafar un clauer i la va emprendre a cops amb un agent i dos més que van arribar a socórrer el primer.

Sí que són fets confirmats que Ca-

zorla va ser detingut sota l'acusació d'atemptat a l'autoritat, traslladat als calabossos de la comissaria de les Corts i posat en llibertat ahir mateix cap a les quatre de la tarda. I que al sortir de la comissaria, a la porta de la qual l'esperaven unes desenes de persones, Cazorla va anunciar que portarà els Mossos als tribunals sota l'acusació de maltractament i vexacions.

Cazorla va dir que havia rebut cops de puny, puntades i una forta bufetada. Els Mossos van difondre una versió diametralment oposada dels fets. Van assegurar que el periodista formava part d'un grup que cap a les sis de la matinada «i sota els efectes de l'alcohol o d'alguna droga estava armant gresca davant la comissaria de Nou de la Rambla». Els agents, segons el seu propi relat, van fer entrar Cazorla i un altre membre del grup a l'edifici per identificar-los i, després d'efectuar aquest tràmit, quan van ser infor-

mats que ja podien anar-se'n, el periodista «va agafar un joc de claus i es va llançar sobre un dels policies, mentre li pegava». «Dos agents més –afegeix una nota policial– van intentar aturar el jove, que es resistia activament, i finalment van haver d'utilitzar la mínima força indispensable per reduir-lo i detenir-lo. Fruit d'aquest forcejament els tres agents van resultar ferits lleus». Després, Cazorla va ser conduït a un centre hospitalari perquè se certifiqués el seu estat de salut i, d'allà, al calabós de les Corts.

LLANOS DE LUNA I LA DIVISIÓ AZUL // Cazorla és el periodista que va donar la primícia informativa de la participació de la delegada del Govern a Catalunya, Maria de los Llanos de Luna, en un acte en què va rendir homenatge a la Hermandad de Combatientes de la División Azul, la unitat militar que Franco va brindar a Hitler per reforçar les línies alemanyes en el front rus, a la segona guerra mundial.

ICV-EUiA va exigir ahir que la Conselleria d'Interior investigui la detenció de Cazorla i que el conseller, Ramon Espadaler, doni explicacions al Parlament. ≡

ANIVERSARI

Catalunya Ràdio celebra els 30 anys amb una festa reivindicativa

J.C.

BARCELONA. L'aniversari dels 30 anys de Catalunya Ràdio que els treballadors de l'emissora van celebrar ahir es va centrar en les seves reivindicacions, arran de l'ERO anunciat per la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals aquesta setmana. En un ambient entre festiu i de protesta, el Centre Tradicionari de Gràcia, a Barcelona, va acollir les veus més representatives de la cadena, que van participar-hi activament recordant la importància d'uns mitjans públics potents. Algunes de les veus més conegudes que hi van ser eren les de Xavier Graset, Marta Romagosa, Tatiana Sisquella, Xavier Solà i Martí Farrero.

Basté i Canut van pujar a l'escenari per donar suport als treballadors de l'emissora. COMITÈ CAT. RÀDIO

Antics treballadors de l'emissora també van donar suport als empleats de la pública. Jordi Basté, com a ext treballador de la secció d'esports, Lluís Canut o Toni Clapés també hi van participar fent costat als seus antics companys en l'acte reivindicatiu. Basté va fer, fins i tot, un discurs davant d'un espai ple que comptava, segons els organitzadors, amb unes dues-centes persones.

En les dues hores i escaig que va durar l'acte, treballadors de tots els àmbits de la ràdio, des de realitzadors fins a administratius, van compartir l'espai amb oients que van anar fins allà per donar-los suport en les seves reivindicacions i en defensa de la ràdio pública. Companys

de la televisió pública TV3 com el presentador del *Telenotícies migdia* Carles Prats també hi van ser presents. El periodista va defensar la necessitat d'uns mitjans públics forts. També hi va haver lloc per a les rialles, amb un recull històric de píffies radiofòniques, i per a l'emoció, amb un repàs de sintonies de la cadena interpretades pel compositor Albert Guinovart.

Encara que l'aniversari és dijous, aquesta haurà estat l'única festa de la ràdio. El dia 20 només una programació especial recordarà l'efemèride. La direcció no ha preparat cap acte oficial per commemorar les tres dècades de l'emissora. A la festa d'ahir els càrrecs directius hi estaven invitats. Tot i això, no hi van acudir. ■

pareumàquines

‘El Mundo’ i l’‘Abc’ coquetegen amb la criminalització de Mas

La intuïció incauta podia fer pensar que, per proximitat política, la premsa de Madrid obriria ahir amb Bárcenas, mentre que la catalana optaria per les presumptes comissions de CDC. Doncs no. L’*Abc*, *La Razón* i *El Mundo* posaven en gros el cas Millet i relegaven Bárcenas a mòduls menors. *El Mundo* jugava fort: com aquells monitors infantils que retorcen un globus fins a convertir-lo en un gosset salsitxa, agafava el titular i, nyic, nyec, nyec, en comptes de cenyir-se a la notícia estricta –el fiscal

acusa CDC de cobrar comissions– el deixava en: “Ferrovial va subornar el partit de Mas mitjançant un *pacte criminal*”. Ep. Parlen d’“el partit de Mas”, no pas de “Convergència”: la temptació d’escriure “Mas” i “criminal” en una mateixa línia devia ser massa forta. L’*Abc* feia la mateixa tàctica: posava una silueta amb forma de Mas, com si fos el dolent d’un film de Fritz Lang. I a Catalunya? L’ARA i *El Punt/Avui* posaven gros el tema, però *El Periódico* i *La Vanguardia* cedien les lletres més grosses a Bárcenas i marginaven l’acusació del fiscal a CDC a posicions discretes. El diari de Godó dedicava un semàfor vermell a Daniel Osàcar, extresorer del partit, però era un semàfor fàcil: l’home va dimitir fa temps i no té cap pes polític. A mi m’encaixa més com a executor que com a cervell de la trama. Si no, ara estaríem llegint notícies sobre els seus comptes suïssos.

Al racó de pensar

ÁNGELA VALLVEY

ARTICULISTA DE ‘LA RAZÓN’

“El jovent escriu missatges amb faltes a Whashap”

ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

CAP DE MÈDIA

AL BERGUEDÀ
Dolors Clotet

dolorsclotet@regio7.cat

Periodistes en perill d'extinció

El sector de la comunicació pateix d'una forma cruenta la crisi. El tercer trimestre del 2012 a Catalunya 90.200 persones treballaven de forma directa o indirecta en el ram, 12.300 menys que el primer trimestre del 2012, segon recull un estudi de propostes d'actuació al sector davant de la crisi de la Plataforma en Defensa dels Mitjans de Comunicació. Pel que fa al nombre de persones registrades a l'atur del sector l'octu-

bre passat eren 11.111, una xifra que suposa el 75% més que el gener del 2009, amb 6.325. I des del 2008 fins ara han tancat més de 200 mitjans arreu de l'estat. El pitjor però és que encara no s'ha tocat fons. Especialment significatiu ha estat aquesta setmana el tancament de la televisió i la ràdio públiques de Grècia, on treballen 2.700 persones. El govern hel·lè les pretén reobrir amb menys personal, és clar. Per no parlar de l'ERO de TV3 i Catalunya Ràdio i una llar-

ga llista de mitjans públics i privats de tots els sectors d'arreu del territori català, espanyol i europeu que no s'escapen dels acomiadaments, de les reduccions de jornada, de les retallades de sou i de la precarització de les condicions de treball fins a límits insospitats. Tot plegat ha propiciat que per primera vegada els professionals de la informació s'hagin organitzat i intentin denunciar aquest escenari catastròfic a través del grup Mitjans en lluita. Els periodistes comencem a sentir-nos com una espècie en perill d'extinció i no volem que ens dissequin i exposin en un museu. Vivim la crisi general i l'específica del sector, però som tots, la societat, qui té un greu problema, perquè sense mitjans no hi ha ni democràcia ni llibertat d'expressió.

REVISTA DE PRENSA

'EL COMERCIO'

Ley nefasta para la democracia

Luego de tres años y medio de debate y con fuerzas políticas totalmente desbalanceadas en la Asamblea, el Gobierno logró imponer y aprobar ayer una polémica Ley de Comunicación que pone en serio riesgo el ejercicio del periodismo y el derecho ciudadano a estar debidamente informado.

En una sesión parlamentaria de una hora, la mayoría de Alianza País aprobó un articulado orientado a limitar no solo el trabajo de los medios sino la libertad de opinar de los ecuatoria-

nos en Internet, con la actitud hostil que ha mantenido el presidente Rafael Correa contra la prensa desde el inicio de su prolongado mandato en 2007.

El nuevo marco legal contiene novedosas figuras jurídicas como la del "linchamiento mediático", que no harán otra cosa que propender a la autocensura de los periodistas. Contiene además normativas excesivamente punitivas que configuran una verdadera mordaza para la libertad de expresión e información.

La creación de la Superintendencia de Comunicación y el Consejo de Regulación pretende cerrar el círculo de una política de control y regulación para arrinconar a la prensa independiente y beneficiar a los llamados medios públicos que se encuentran perfectamente alineados con el oficialismo.

Lo más grave es que, de acuerdo con la actual correlación de fuerzas políticas, ambos organismos nacerán sometidos a los arbitrios y deseos del Poder Ejecutivo.

Las consecuencias de esta ley ciertamente serán nefastas.

Quito, 15 de junio.

Premis de l'Arca de Noè

 Divendres passat a la nit, els periodistes Màrius Carol (cap de comunicació del Grup Godó) i Enric Hernández (director d'*El Periódico*) van rebre respectivament els premis Pantera i Gasela, que des de fa 48 anys atorga l'associació l'Arca de Noè, amb el patrocini d'El Corte Inglés. Els guardons, que es concedeixen per premiar la tasca professional de periodistes que hagin destacat per la defensa dels valors humans, es van lliurar en el transcurs d'un sopar a Esplugues de Llobregat. / Redacció

LAURA GUERRERO

Màrius Carol rep el seu premi de mans de Jordi Pintó

Un periodista i els Mossos s'acusen recíprocament d'agressions

BARCELONA ► Els Mossos d'Esquadra van detenir ahir el periodista Bertran Cazorla per un aldarull que va tenir lloc cap a les set del matí quan els va demanar explicacions per una actuació policial al Raval de la qual va ser testimoni i que li havia semblat irregular. Segons la policia catalana, el periodista es va enfrontar a uns agents de la comissaria de Nou de la Rambla, els va insultar i va ferir-los amb unes claus. Fonts pròximes a Cazorla van negar aquesta versió i van assegurar que els policies el van tirar a terra i el van arrestar després de donar-li dues bufetades. Els Mossos d'Esquadra han denunciat Cazorla per un delictes d'atemptat contra l'autoritat i per tres faltes de lesions. L'advocat del perio-

dista, Jaume Asens, va anunciar que presentarà una denúncia contra els policies per maltractaments i vexacions. Cazorla va ser traslladat a la comissaria de les Corts i va quedar en llibertat passades les quatre de la tarda. A la porta l'esperaven amics, familiars, col·legues i els diputats al Parlament Ferran Pedret (PSC), Josep Vendrell (ICV-EUiA) i David Fernández (CUP), així com el parlamentari al Congrés d'ICV-EUiA Joan Josep Nuet. Altres polítics, com l'alcaldessa de l'Hospitalet, Núria Marín, es van solidaritzar amb ell. ICV-EUiA sol·licitarà la compareixença al Parlament del conseller d'Interior, Ramon Espadaler, i del director dels Mossos, Manel Prat, perquè informin de l'incident. / Redacció

TELEVISIÓ

Europa triplica en 8 anys els canals infantils

La majoria són privats i d'origen nord-americà, però els públics aconseguixen més audiència

A Europa hi ha més de 300 canals de televisió infantils, el triple que fa vuit anys. La gran majoria són privats, i més de la meitat tenen matriu nord-americana. Els públics, però, tenen més audiència.

ALBERT CASTELLVÍ ROCA

BARCELONA. El nombre de canals de televisió dedicats al públic infantil s'ha multiplicat per tres a Europa en els últims vuit anys, i ha passat dels 99 que existien l'any 2005 als 309 actuals, 280 dels quals corresponen als països de la Unió Europea. Són dades d'un estudi de l'Observatori Audiovisual Europeu publicat fa pocs dies, que assenyalen que el creixement de l'oferta televisiva infantil al continent es va concentrar principalment entre els anys 2006 i 2010, quan es van posar en marxa 198 cadenes –i en van tancar 27–, de manera que es va arribar a un total de 270. Des del 2011 el ritme de creació de nous canals s'ha reduït pràcticament a la meitat: n'han nascut 49 en dos anys i mig, i una desena han desaparegut.

El mateix estudi atribueix aquest increment principalment a l'expansió de les grans cadenes infantils d'origen nord-americà, que al llarg de l'última dècada han multiplicat la seva presència a Europa amb l'obertura de nous canals en un bon nombre de països. Així, per exemple, Disney Channel acumula actualment 63 canals al Vell Continent –un 20% del total de l'oferta infantil–, mentre que el grup Viacom n'opera 44 amb la marca Nickelodeon i Time Warner en controla 29 amb el nom de Cartoon Network i 21 més amb el segell de Boomerang.

Elogi del Super3

En total, aquestes quatre plataformes representen més de la meitat de l'oferta europea de televisió infantil, amb 157 canals, una proporció molt similar a la que representaven fa vuit anys, quan entre totes quatre en sumaven 51. En aquell moment també era Disney qui encapçalava la llista, amb 19 canals en funcionament.

La directora de l'Observatori Europeu de la Televisió Infantil (OE-

FIDELS ALS SEUS CANALS
Les cadenes més vistes pels espectadors catalans de menys de 12 anys són les destinades al públic infantil i, principalment, les públiques. GETTY

TI), Cristina Tresserres, valora positivament el creixement de l'oferta televisiva per als més petits, però alerta que "no està augmentant la qualitat", que encara "hauria de millorar bastant". En aquest sentit, l'hegemonia dels canals nord-americans és vista per Tresserres amb recel: "És important que hi hagi un equilibri. Hi ha coses de Disney Channel que estan molt bé, però si és l'única font de què es nodreixen els nostres fills veuran les coses de manera esbiaixada". Per això, l'OETI "no recomana mirar només Disney", entre altres coses perquè presenta "una societat molt diferent a la nostra, amb uns valors que no són els que hauríem de tenir".

En canvi, la directora de l'Observatori elogia el paper del canal Super3, l'oferta del qual "és de les que està més ben orientada des del punt de vista qualitatiu". Tresserres admet que no tot el que fa aquest canal "és perfecte", però sí que "és un bon

EUA
La meitat dels canals infantils europeus són de marques americanes

exemple del que vol dir tenir cura dels continguts", i destaca especialment un programa com l'informatiu infantil *Info K*.

Líders entre el seu públic

A banda de les quatre grans marques nord-americanes, la llista de canals infantils privats a Europa és encara molt llarga: n'hi ha 288, un 93% del total, mentre que els de titularitat pública són tot just 21. A Catalunya, aquest grup està format pel Super3 i Clan –de TVE–, mentre que els privats inclouen Boing –de Mediaset– i Disney Channel pel que fa a la TDT, a més d'un nombrós grup, format entre altres per Cartoon Network, Nick, Baby TV o altres canals de la factoria Disney, a les plataformes de pagament.

Tresserres explica que, encara que el públic infantil "potser no val la pena econòmicament", sovint les cadenes "s'omplen de publicitat" i fan servir els nens com a esquer,

perquè "saben que després demanen coses als pares". "No hem de perdre de vista que Disney amb el que està fent més diners és amb el marxandatge", recorda.

Amb tot, segons l'estudi, els canals públics, tot i estar en minoria, són els preferits de l'audiència infantil en molts països europeus. És el cas d'Espanya, on Clan és el líder del grup amb un *share* del 2,3% aquest any, mentre que Boing obté un 1,6% i Disney Channel un 1,3%. En el cas de Catalunya, la situació és similar: Clan s'apropa al 2% i el Super3 ronda l'1,7% –tot i que la dada és conjunta amb el 33, amb qui comparteix freqüència–, i en canvi Boing i Disney Channel no arriben a l'1,5%.

Ara bé, si s'agafa com a referència únicament el públic d'entre 4 i 12 anys, aquestes cadenes són les més vistes, fins i tot per sobre de les generalistes, amb quotes de pantalla que superen habitualment el 15% en les franges de matí i tarda.

El «baby boom» de los canales de televisión infantiles

► En Europa se han triplicado las cadenas para niños en los últimos diez años

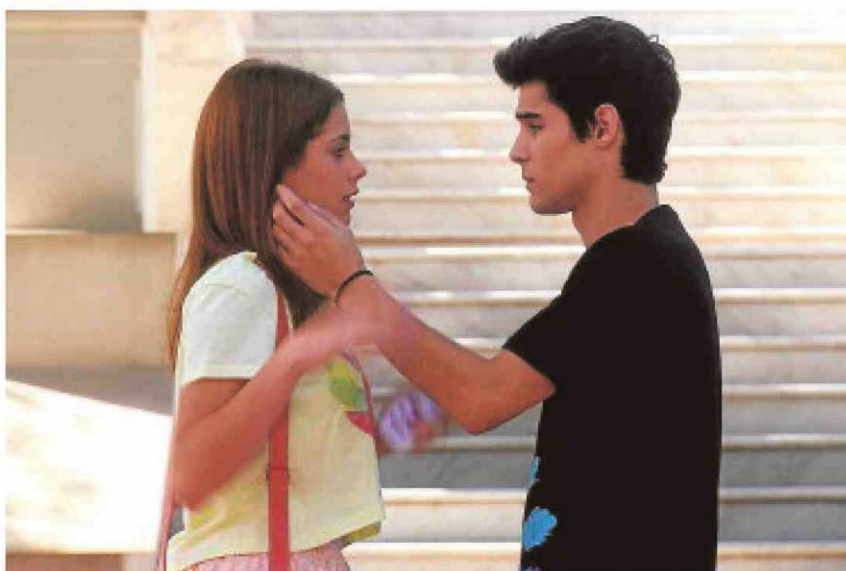
PATRICIA BIOSCA

Ya no existen hordas de niños sentados delante del televisor comiéndose un bocata delante a las cinco de la tarde. Tampoco sufren tertulias sesudas en casa, cuando están enfermos y no van al colegio. No madrugan para ver sus dibujos preferidos los fines de semana. Ahora, al contrario que ocurría hace años, hay una veintena de canales (en abierto y de pago) que emiten dibujos animados o programas infantiles mañana, tarde y noche.

Según un informe del Observatorio Audiovisual Europeo, en Europa se han triplicado los canales infantiles en la última década. De los 38 que existían a finales de los noventa se ha pasado a más de 280. En España se pueden encontrar cuatro en abierto (Clan, Boing, Neox y Disney Channel) y una decena plataformas de pago. El auge llegó sobre todo en la segunda mitad de la década, cuando aterrizaron en Europa marcas como Disney, Cartoon Network, Nickelodeon y Boomerang.

Inés Ramos, directora de programación de Disney en España y Portugal, achaca el «baby boom» al auge del ocio familiar y el peso que los hijos ejercen a la hora del consumo. «Los niños prescriben muchas de las decisiones de las familias. Influyen en la compra de un coche, en qué desayuno quieren tomar, en cómo y dónde se van a disfrutar las vacaciones familiares y, por supuesto, en los juguetes que quieren para su cumpleaños o Navidad», asegura.

Entre las cadenas públicas, que no se financian con publicidad, Clan es el mejor ejemplo. Para Yago Fandiño, responsable de programas infantiles de TVE, «hay una barrera clara entre los canales públicos y privados, que son los contenidos dirigidos a preescolar. Las pri-

«Violetta», uno de los éxitos de Disney con personajes reales

DISNEY CHANNEL

vadas no atienden tanto a ese público porque no deciden en las compras, pero nosotros lo cuidamos y potenciamos. Los niños ven la televisión desde muy pequeños, por lo que hay que ofrecer contenidos de calidad dirigidos a todas las edades, acompañándolos durante su desarrollo». Los menores de cuatro años no computan en las mediciones de audiencias, un factor que puede explicar la falta de canales para este nicho en abierto.

El gran logro de Clan ha sido su apuesta por el modelo multiplataforma. Al igual que han cambiado los hábitos en cuanto a horarios y número de canales, también la

forma de consumir televisión. Los chavales no se conforman con ver el capítulo de su héroe preferido, sino que quieren volver a verlo tantas veces como deseen, enseñárselo a sus amigos, interactuar con él e incluso convertirse en él mismo a través de una pequeña pantalla. «El planteamiento de Clan ha sido un referente para otros, que están adoptando nuestro modelo como ejemplo», asegura Fandiño.

También para bebés

Hasta los bebés tienen su propio canal. Maya Talit y su marido no podían dormir a su hijo, empeñado en ver el mismo vídeo una y otra vez. «Entonces pensamos en la falta de programas de calidad para niños de esta edad y en que ni siquiera había contenidos adecuados», cuenta Talit. Así, de una noche de insomnio, nació BabyTV, un canal especializado en bebés de 0 a 3 años que emite en 90 países. Varios han seguido su estela, apoyándose en métodos pedagógicos para rellenar sus parrillas.

Canales para bebés, para niños de preescolar, preadolescentes, chicos, chicas... la oferta crece al ritmo de los chavales, que pueden sintonizar una programación pensada para cada etapa de su niñez.

Dora la exploradora, estrella preescolar

Ángeles Caballero MADRID.

Juanma Romero insiste una y otra vez. "Por favor, recuerda que el libro no lo he escrito solo, que Marta Aguilar se lo ha trabajado y mucho, aunque el que salga en la entrevista sea yo". Ambos, Juanma Romero y Marta Aguilar, son autores del libro *¿Que se entere todo el mundo!* (OneShot Empresa Activa), una obra en la que prometen a las pequeñas y medianas empresas hacerse visibles para los medios sin necesidad de hacer grandes inversiones. Veamos cómo conseguirlo.

Plantean ustedes un objetivo de lo más ambicioso...

Queremos dar a las pymes las pautas necesarias para lograr presencia en los medios pero no gastándose un dineral.

¿Pero eso es posible? No me refiero tanto a gastarse mucho dinero, pero algo de esfuerzo económico tienen que hacer... ¿o no?

No sólo es posible, sino demostrable. Sólo en dos años me han hecho más de 1.000 entrevistas. Y lo he conseguido yo solo. Lo que es importante es saber qué le puede interesar al periodista, qué hacer y no hacer al respecto para conseguir resultados.

Díganos qué hacer y, sobre todo, qué está terminantemente prohibido.

Es un tremendo error que piensen que el periodista es una especie de arrastrado que se vende por nada (risas). Si lo piensas somos personas normales, con nuestros problemas que son los de todo el mundo: familia, trabajo, dinero, salud... no vivimos aislados en una especie de burbuja.

¿Cómo actuar entonces?

Apuesto de manera muy firme por la política del café, es decir, hay que intentar por todos los medios quedar con el periodis-

"Las pymes no saben de qué sirve salir en los medios"

ROCÍO MONTOYA

Juanma Romero

En *¿Que se entere todo el mundo!* explica cómo conseguir visibilidad con poco dinero

Personal: nacido el 21 de julio de 1961.

Carrera: licenciado en Ciencias de la Información. También cuenta con un Máster en Periodismo Electrónico.

Cargo actual: director y presentador del programa 'Emprende', que emite el Canal 24h, los domingos a las 15:00. Autor de tres libros.

Principal información: es padre de seis hijos

ta, contarle una historia. El tú a tú suele funcionar. Si consigues quedar al final se genera una relación personal, te creas una reputación y al final se trata de que te llamen a ti en lugar de a otro. Sin más.

Ya, pero sabe cómo funciona el negocio, los grandes anunciantes tienen presencia asegurada. ¿Cómo convencer a una pyme de que es posible?

El tema presupuestario no debería ser un problema.

Si el dinero entonces no es una barrera, ¿entonces qué es, desconocimiento de los empresarios?

Creo que hay una barrera psicológica. A veces simplemente se plantean que no van a salir o no saben muy bien para lo que sirve salir en los medios. Y no todo el mundo vale. Es importante la técnica del *elevator pitch* (discurso del ascensor): tienes que contar algo que sea interesante. Se trata de hacer caja, y para eso hay que trabajar.

Es director del programa de televisión 'Emprende'. ¿No estamos ante otra burbuja?

Luis Oliván, el productor, me contaba que un amigo suyo le dijo hace poco: "Llevo 20 años siendo albañil y resulta que ahora soy emprendedor".

Oligopolio y espionaje

GABRIELA
CAÑAS

El espionaje masivo al que Estados Unidos nos tiene sometidos es una desagradable constatación de que nuestras libertades están en peligro. Es una prueba más de que Internet, lejos de ser la herramienta democratizadora que tantos esperaban, es un medio colonizado por los intereses económicos de un reducido grupo de empresas (americanas fundamentalmente) que sirven a un solo señor: la Administración de Estados Unidos.

Hemos estado muy despistados con la potencia real de Internet. Teníamos que haberlo sabido hace mucho tiempo. Teníamos que haber adivinado que la piratería no era el verdadero problema que planteaba una tecnología que facilita tanto el intercambio de archivos. Nosotros, los ciudadanos, pero también nuestras empresas y nuestros Gobiernos teníamos que haber caído en la cuenta hace un par de décadas que la libertad total que las asociaciones de internautas reclamaban era una visión idílica e ingenua sobre lo que realmente se estaba fraguando en la Red: la hegemonía global de un oligopolio dispuesto a arrasar con el tejido industrial (particularmente, el cultural) de continentes enteros como Europa, un suculento rincón del planeta plagado de gente con poder adquisitivo.

La piratería, las descargas ilegales, hacen todavía estragos en la industria, pero estaban equivocados aquellos que predije-

ron que la música y el libro, por ejemplo, nunca más darían beneficios. Los músicos, los periodistas y los escritores disponen hoy día de un porvenir más incierto que en el pasado, pero sus obras siguen aportando sustanciosos beneficios a los intermediarios. Basta con echar un vistazo a las cuentas de resultados de esas firmas que conforman el oligopolio global —Apple, Microsoft, Google, Amazon, Facebook...—. Antes, también eran los intermediarios de contenidos los que se llevaban una parte del pastel, pero había mayor pluralidad competitiva.

Obsesionados por la piratería, los Gobiernos, urgidos por la propia industria americana, se lanzaron a intentar acotar el terreno, enfrentándose al vocerío libertario de los llamados internautas. De esa manera, Europa ha legislado —*ley Hadopi* en Francia,

Estamos a merced de unas pocas firmas privadas que han colonizado Internet e imponen sus normas

ley Sinde-Wert en España— y ha estado entretenida en una batalla secundaria mientras otros, carentes de representatividad democrática alguna, trazaban los caminos, tendían las vías, instalaban los semáforos y construían los trenes que habrían de circular por la antes inexplorada selva de la Red.

Ahí han sabido estar estas grandes compañías tecnológicas, evidentemente adornadas de la excelencia innovadora. Eso es lo que les permite ahora aplicar políticas comerciales extremadamente agresivas —abuso de posición dominante, supuestos carteles con las principales editoriales para establecer los precios de los libros electróni-

cos—, y actuar en Internet como una auténtica policía global que aplica, claro, sus propias leyes y procedimientos. Hace unos días me pasaron un fantástico videoanuncio que quise compartir con mis amigos de Facebook. Lo colgué en mi página y al cabo de tres minutos la red social lo retiró advirtiéndome de que probablemente violaba los derechos de autor. ¡Vaya! La censura que los Gobiernos no se atreven a implementar la ejercen empresas privadas sin pudor alguno y, desde luego, sin aparente contestación social; ni siquiera la de aquellos internautas libertarios.

Esta situación es muy peligrosa. Europa, con sus garantismos legales, está atrapada en estos tiempos entre dos superpotencias que comparten una gran afición por el espionaje (China y Estados Unidos). Esas grandes empresas tecnológicas que ni siquiera pagan al fisco americano lo que debieran son, como ahora estamos descubriendo, el brazo armado de la Casa Blanca para interceptar las comunicaciones de la gente. Como ya ocurrió cuando conocimos hace más de una década el sistema de espionaje Echelon, Europa siente una gran impotencia hacia estos ataques a la privacidad y la dignidad de sus ciudadanos.

Nadie negaría a un Gobierno, tampoco en Europa, el uso de un arma tan potente como Internet para cazar terroristas, pero cuidado con las coartadas fáciles. La airada protesta ante Washington de la vicepresidenta de la Comisión Europea Vivian Reding está cargada de razón y es urgente una intervención de mayor alcance. Se necesitan acciones más decididas para impedir que otros estamentos no democráticos nos regulen. Ello implica no solo la represión de los abusos con armas tecnológicas eficaces; también, lanzar estímulos a favor de una industria propia y competitiva.

gcanas@elpais.es

LLIBERTAT DE PREMSA

El periodisme, cada cop més “perillós” a Hondures

J.C.

BARCELONA. El periodisme s'ha convertit en una professió d'alt risc a Hondures a causa de la violència del crim organitzat i la impunitat que hi ha al país. En els últims deu anys han estat assassinats 30 professionals de la comunicació al país, una xifra que destaca tant perquè és elevada com per la manera en què s'han arxivat tots aquests casos.

El president del Col·legi de Periodistes d'Hondures, Juan Ramón Mairena, ha explicat a Efe que ser periodista al país s'ha tornat “perillós” per l'onada de criminalitat i de violència que es registra a causa de la pressió del crim organitzat.

L'últim cas es va registrar dimecres passat, quan el periodista hondureny Antonio Quintero va rebre un tret al coll, en un atac en què, a més, va morir un tècnic. “La situa-

ció és molt difícil. Hi ha molta feina a fer per aclarir l'assassinat dels comunicadors”, subratlla Mairena. De fet, les autoritats de seguretat van reconèixer a l'abril que un 80% dels homicidis queden impunes.

En l'últim any el president Porfirio Lobo ha mantingut confrontacions amb diversos mitjans de comunicació, principalment, amb els que critiquen la seva administració assenyalant-ne els fracassos. ■

Denúncies creuades entre els Mossos i un periodista

BARCELONA | EFE/DdC

■ El periodista Bertran Cazorla va acusar ahir els Mossos d'Esquadra «d'inventar-se» l'agressió a tres agents amb una clau per encobrir una actuació que «ells saben que és desproporcionada, il·legal i indignes d'un cos policial democràtic». Cazorla, que va estar detingut nou hores per, segons la policia catalana, agredir els agents i causar-los ferides, va negar els fets i va explicar que va recuperar els dos jocs de claus, de casa seva i del cotxe, en abandonar la comissaria sense «cap menció» per part de la policia que haguessin estat usades com una arma.

El periodista presentarà aquesta setmana una denúncia per maltractaments i estudia també fer-ho per la distribució de «falsedats» per part d'Interior. També va deixar clar que «desitjaria» que s'iniciés una investigació per aclarir els fets, s'expedientés els policies i se'ls suspengués mentre duri el procés.

INFORME

Queixes a TVE sobre continguts de l'horari infantil

La Defensora de l'Espectador de RTVE ha demanat als responsables de TVE que s'eviti emetre "continguts inadequats" per a l'audiència infantil en els *Telediario* (com ara l'ús de paraules malsonants) i en els avanços de programació (com ara films amb escenes de sexe), després de rebre diverses queixes dels espectadors, segons consta en el seu últim informe trimestral sobre el compliment del codi infantil. L'horari de protecció infantil és des de les 8 del matí fins a les 10 de la nit. ■ REDACCIÓ

Acord d'Antena 3 amb Warner per a sèries i pel·lícules

► Atresmedia Televisión va assolir la setmana passada un acord amb Warner Bros, pel qual els canals del grup obtenen els drets d'emissió de tots els llargmetratges estrenats en sales de cinema els anys 2012, 2013 i 2014; així com d'altres títols del catàleg. En l'acord entren pel·lícules com *El caballero oscuro: la leyenda renace*, *Sherlock Holmes: juego de sombras* o *Ira de titanes*. També gràcies a aquest acord, Atresmedia Televisión estrenarà en exclusiva quatre noves sèries de Warner cada any. / Redacció

SUCCESSOS

Volen explicacions per la detenció d'un periodista

El Grup Barnils va exigir ahir al conseller d'Interior, Ramon Espadaler, que comparegui "amb urgència" per explicar els motius de la detenció del periodista Bertran Cazorla. "Ni la llibertat dels ciutadans ni tampoc el dret dels periodistes a informar hauria de ser restringit per la força", va reclamar el Grup Barnils, que lamenta "la poca transparència" del cas. ■ REDACCIÓ